

PORT
PAYE
HELLAS

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Νοέμβριος - Δεκέμβριος 1992
Τιμή Φύλλου δρχ. 100

ΕΤΟΣ ΜΒ' - Αριθ. Φύλλου 851
Γραφεία Κάνιγγος 32 - Αθήνα 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

ΕΥΧΑΙ

Ἐπὶ σεπτοῖς ὀνομαστηρίοις προκαθημένου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσοστόμου, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος ἐπιδαψιλεύσῃ αὐτῷ ὑγείαν καὶ δύναμιν πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν ὑψηλῶν του καθηκόντων. Ἡ συνεχὴς παράστασίς του ἐν τῷ ἀγῶνι εἶναι σημαίνουσα, δαψιλῆς καὶ ἀγία.

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 1992

«Καί ἔκλινεν οὐρανοὺς καὶ κατέβη
καὶ γνώφος ὑπὸ τοὺς πόδας Αὐτοῦ»

Ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ.

Ἡ Θεία ἀγαθότης καὶ Πατρικὴ εὐσπλαχνία κατα-
ξιοῖ καὶ πάλιν ἡμᾶς ἐφέτος τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν
κοσμοσωτηρίων ἑορτῶν τῆς θεϊκῆς ἐνανθρωπή-
σεως. Θά ἡχήσουν χαρμοσύνως καὶ πάλιν οἱ κώδω-
νες τῶν Ἐκκλησιῶν διαγγέλοντες τὸ μήνυμα τῶν
Χριστουγέννων διὰ νὰ διασκεδάσουν τὸ σκυθρω-
πὸν καὶ κατηφές τῶν θλίψεων τῶν δεινῶν περιστά-
σεων πού μᾶς περιστοιχίζουν ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν.

Ἡ χαρὰ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός, ὡς θεάνθρωπος,
βούλεται ἐσαεῖ καὶ πάντοτε νὰ σκορπίσῃ τὴν χαρὰν
εἰς τὸν τεθλιμμένον κόσμον τῆς ἁμαρτίας διό καὶ
καλεῖ ἐκ τῶν Πατρικῶν σπλάχνων Του τὴν παρα-
μορφωμένην εἰκόνα Του, τὸν ἄνθρωπον, ἀπὸ τὰ
σκότη τῆς διεφθαρμένης ἐποχῆς μας εἰς τὴν ἀρχι-
κὴν τιμὴν τοῦ Παραδείσου διὰ τῆς μετανοίας, ἐπι-
χορηγῶν μακροθύμως εἰσέτι τὰ ἀγαθὰ Του ἐπὶ

δικαίους καὶ ἀγνώμονας ὡς οἰκτίρων καὶ ἐλεήμων.

Δουλικὴν μορφήν προσλαμβάνει ὁ ὑπερούσιος Θεός, ὅπως ἐλευθερώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς δουλείας τοῦ διαβόλου καὶ τὸν ἀποκαταστήσῃ εἰς τὴν πλαστοургικὴν πρωτοτυπίαν τοῦ διακοσμῶν μεθεϊκάς ιδιότητος.

«Ἄνθρωπος γίνεται Θεός ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάσῃται» μελωδεῖ ἡ Ἐκκλησία, καὶ ὁ Θεοπάτωρ Δαβὶδ προαγγέλλει: «ἐκκλινεν οὐρανοὺς καὶ κατέβη. Ἦνωσε καταβάς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ τῆς γῆς καὶ «ἐποίησε τὸ συναμφότερον ἐν» κατὰ τὸν Παῦλον.

Ἦνώθησαν Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι εἰς τὴν αὐτὴν κοινοπολίτειαν γενόμενοι οἱ γῆνοι οὐρανοπολίται.

Μυστήριον ξένον, μέγα καὶ παράδοξον ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ ἀνερμήνευτος ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Τοῦτο προδιαγράφων καὶ πάλιν ὁ Δαβὶδ λέγει ἐν συνεχείᾳ τῶν ἀνωτέρω συμπληρωματικῶς. «Καὶ γνώφος ὑπὸ τοὺς πόδας Αὐτοῦ».

Ἀληθῶς, ὁμίχλη ἀκαταληψίας καὶ ἀμφιβολίας ἡ ἀνθρώπινη μορφή τοῦ Θεοῦ διὰ τοὺς σαρκίνους, φῶς δὲ ἀποκαλυπτικὸν διὰ τοὺς υἱοὺς τοῦ Πνεύματος καί, κατὰ τὸν Θεοδόχον Συμεῶν «σημεῖον ἀντιλεγόμενον». Διηρημένη ἡ ἀνθρωπότης, μετὰ τῶν μετὰ τοῦ Χριστοῦ συντεταγμένων καὶ τῶν ὑπὸ τῆς κοσμικῆς ἀποστασίας δουλωθέντων, ὁδεύει διὰ μέσου τῶν αἰώνων διαγράφουσα τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου μέχρι τῆς ἰδικῆς μας ἀποκαλυπτικῆς ἐποχῆς, κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην. Ἐπιβεβαιούται δὲ ὡς τοιαύτη προδρομικὴ δηλαδὴ τοῦ ἀντιχρίστου ἐποχὴ λόγῳ τῆς μεγάλης ἀποστασίας τοῦ κόσμου, τῆς μηδέποτε παρομοίας κατὰ τὸ ἀπώτερον καὶ τὸ ἐγγὺς παρελθόν.

Δὲν εἶναι ὑπερβολή, ὅτι ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης δὲν εἶχε καταπέσει εἰς τοσοῦτον κορεσμόν ἁμαρτίας, εἰς τοιαύτην ἐξαχρείωσιν ἡθῶν καὶ ἐξαθλίωσιν τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ βίου, εἰς βαρβαρότητα καὶ αὐτοεξόντωσιν ἐκ τῆς χρήσεως τῶν ναρκωτικῶν καὶ τὸ σπουδαιότερον εἰς ἀπιστίαν πρωτοφανή.

Τὰ ἀνωτέρω λίαν ἀνησυχητικὰ ἐπέδρασαν σοβαρῶς καὶ ἐπὶ τῆς νοημοσύνης τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ τὸν καταστήσουν ὑποχείριον τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων μέχρι τοῦ φοβεροῦ σημείου τῆς σατανολατρείας.

Ἀληθῶς παρεφρόνησε ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος τῶν ἡμερῶν μας!

Τούτων ἕνεκεν φοβερά τινὰ σημεῖα ἀγίων εἰκόνων εἰς διαφόρους τόπους, ρέοντος ἰδρώτος, αἵματος καὶ δακρύων ἐμποιοῦντα φόβον καὶ ἀνησυχίαν εἰς τὸν κόσμον, καλοῦν προειδοποιητικῶς εἰς ἀνάνηψιν καὶ ἐπιστροφήν εἰς τὸν Θεὸν δι' εἰλικρινοῦς μετανοίας.

Σημεῖα τῶν ἐσχάτων καιρῶν ταῦτα σαφῆ καὶ προειδοποιητικὰ περὶ ἐπικειμένης τῆς συντελείας τῶν αἰώνων καὶ τῆς ἐπὶ θύραις παγκοσμίου κρίσεως. Ἀντὶ δὲ ὁ ἄνθρωπος τοῦ καιροῦ τούτου, τοῦ διάγοντος τὸ ζενίθ τῆς ἀποστασίας καὶ βλέποντος τὴν θεῖαν μακροθυμίαν εἰσέτι ἀνεχόμενῃ αὐτόν, ἀντὶ λέγομεν νὰ προσπέσῃ ἐν μετάνοιᾳ πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν κατὰ τὸν τύπον τῆς Νινευί, γίνεται παραφρονῶν ἐτι προκλητικότερος κατὰ τοῦ εὐεργέτου Θεοῦ καὶ ἀδιάφορος πρὸς τὴν γενικὴν ἀγωνίαν διὰ τὰ δεινὰ ποῦ ἀπειλοῦν καὶ συνταράσσουν τοὺς λαοὺς τῆς γῆς.

Ἀγωνιᾷ ἀπεγνωσμένος ἡ πολιτικὴ ἡγεσία ἡμῶν ν' ἀποτρέψῃ ἐπικειμένην σύρραξιν εἰς τὰ Βαλκάνια καὶ εἰς τὴν δύσμοιρον χώραν μας, ἀλλὰ ματαιοπονεῖ ἐμπαιζομένη ἀπὸ τοὺς ἀσυνεπεῖς ἐτέρους, τοὺς ὑπονομεύοντας τὸ ἐλληνικὸν στοιχεῖον ποῦ ὑπῆρξε πάντοτε ὁ εἰλικρινὴς φίλος καὶ συμπαραστάτης τῶν εἰς κρίσιμους περιστάσεις. Ἡ δὲ Ἐκκλησία ὑπνώττει μακαρίως καὶ περὶ ἄλλα τυρβάζει ἀντὶ νὰ καλέσῃ εἰς συναγερμόν τὸ πανελλήνιον ἐν μετάνοιᾳ καὶ προσευχῇ καὶ νηστείᾳ πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ σωθῇ ἡ εἰρήνη ἐπὶ τῆς γῆς, καθὼς ὁ ἴδιος λέγει: «Εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν».

Δύναται ὁ πανοικτίρων Θεός διὰ τὸν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς χρηστότητος Αὐτοῦ μεταστρέψαι τὰ λυπηρὰ εἰς χαροποιὰ, ἐάν ἡμεῖς εἰλικρινῶς ἐπιστρέψωμεν πρὸς Αὐτόν. Ἡ θεϊκὴ ἀγκάλη εἶναι προθύμως ἐτοίμη μετανοοῦντας νὰ μᾶς ὑποδεχθῇ μετὰ πολλῆς χαρᾶς, ὅσον ἁμαρτωλοὶ καὶ ξένοι πρὸς Αὐτόν καὶ ἂν εἴμεθα, καθὼς ὁ ἴδιος λέγει: «Χαρὰ γίνεται ἐν οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι».

Ἡ σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ συμφορὰν καὶ καταστροφὴν δὲν ἐγκεῖται εἰς τὴν ἰσχύν τῶν ὄπλων, οὔτε εἰς τὰ ποικίλα συστήματα ἰδεολογιῶν, ὡς ἀπεδείχθη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, εἰμὴ μόνον εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν δύναμιν τῶν λόγων τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου Του, καθὼς ὁ Ἀπόστολος Πέτρος λέγει ἀπολογούμενος εἰς τὸ συνέδριον τῶν Ἰουδαίων: «Οὐκ ἔστιν ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ ἢ σωτηρία εἰμὴ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Ἐχοντες ὅθεν ἰσχυράν ἐλπίδα σωτηρίας τὸν Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν ἃς προστρέξωμεν μετὰ θερμῆς πίστεως πρὸς Αὐτόν, ὅστις πρῶτος τείνει χεῖρα βοηθείας πρὸς ἡμᾶς, ποιοῦντες φάτνην καὶ ναὸν δόξης Του τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς ἀνταπόδομα ἀγάπης.

Ἐν κατακλείδι, εὐχόμεθα ἐκ μυχιῶν καρδίας ὅπως ὁ ἀρρήτω εὐσπλαχνία καὶ ὑπερβολὴ ἀγάπης οἰκειωθείς μεθ' ἡμῶν Θεός διὰ τῆς ἐν σαρκὶ ἐπιδημίας Αὐτοῦ ἐπὶ γῆς μέχρι Σπηλαίου καὶ νηπίου μορ-

φής τῆς εἰρήνης ὧν Βασιλεὺς, χαρίσεται ὡς δῶρον πολὺτιμον τῶν γενεθλίων Αὐτοῦ σταθεράν εἰρήνην ἐπὶ γῆς διὰ τοῦ Θεοῦ φωτισμοῦ τῶν ἰθυνόντων τὰς τύχας τοῦ κόσμου. Ὡς ἔμπειρος δέ οἰακοστρόφος ποδηγετήση τοὺς λαοὺς εἰς ἀνάπλασιν βίου κατὰ τὸ θεῖον Αὐτοῦ θέλημα, ἵνα ὡς τέκνα φωτὸς ὁδεύ-

σωμεν πάντες ἐν χαρᾷ τὸ υπόλοιπον τῆς ζωῆς ἡμῶν καὶ κληρονόμοι γενόμεθα τῆς οὐρανίου Βασιλείας Αὐτοῦ.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1993

Παντί τῷ πληρώματι τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Χάρις ὑμῖν καὶ ἔλεος εἴη παρὰ Θεοῦ Πατρὸς Υἱοῦ καὶ Ἀγίου Πνεύματος παρ' ἡμῶν δέ εὐχή καὶ εὐλογία.

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ ἡμῶν εἰς τὴν νέαν χρονικὴν περίοδον 1993 ἀπευθύνομεν ὑμῖν τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς μακρὰν ἐγκάρδιον χαιρετισμόν καὶ διάπυρον εὐχήν ὑπὲρ ὑγείας, σωτηρίας, εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ θεογνωσίας, εἰς ἐκτέλειωσιν τῆς θεοποθήτου ἐνότητος τῶν λαῶν τῆς γῆς ἐν μιᾷ πίστει ὀρθοδόξῳ τῇ καὶ θεοπαραδότῳ.

Εὐχόμεθα προσέτι καὶ θερμῶς ἐπικαλούμεθα τὴν εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῷ νέῳ τούτῳ ἔτει 1993 πρὸς ἀδελφικὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἀντιμαχομένων λαῶν καὶ τὴν τελείαν κατάπαυσιν τῶν ἀνθρωποκτόνων ἐχθροπραξιῶν διὰ τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω πορείαν δημιουργίας πολιτισμοῦ καὶ σταθερᾶς εἰρήνης εἰς τὸν κόσμον. Οὕτω ἀξιολογεῖται ὁ ἄνθρωπος, τὸ σοφόν τοῦτο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ τὸ κατ' εἰκόνα Αὐτοῦ πλασθέν.

Ἡ νέα ὁμως αὕτη χρονικὴ περίοδος ἔχει τί τὸ ἰδιάζον στοιχεῖον, διὰ τὸν λόγον ὅτι συνοδεύεται μετὰ τοῦ σημαντικοῦ γεγονότος τῆς πλήρους ἐντάξεώς μας εἰς τὴν Ε.Ο.Κ.

Κρίσιμον θεωροῦμεν τὸ ἔτος διὰ τὴν ἔκβασιν τοῦ μέλλοντος, τὸ ὁποῖον ἡ πορεία τῶν πραγμάτων θὰ κρίνῃ θετικῶς ἢ ἀρνητικῶς λόγῳ τοῦ συμφυρμού μας μετὰ τῶν λαῶν τῆς Δύσεως. Ἐξαρτάται ὅθεν τί ἔχομεν νὰ προσφέρωμεν ἢ τί θ' ἀποκομίσωμεν, ὄφελος ἢ βλάβην. Οὐδόλως ἐνταῦθα ἀναφερόμεθα εἰς τὴν ὕλην ἀλλὰ εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὰ ἰδανικά τῆς φυλῆς μας.

Διὰ ταῦτα, καθῆκον μέγα ἐπιτάσσει ἡμῖν ἡ ἐνδοξος καὶ μακραίων ἱστορία τοῦ ἔθνους, τὴν διαιώνισιν καὶ μεταλαμπάδευσιν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τῆς μεγάλης κληρονομίας τῶν προγόνων μας.

Οὐδεὶς, οὔτε ἡμεῖς οἱ καταργοῦντες τὰ σύνορα τῆς πατρίδος, οὔτε τὰ τέκνα μας εἰς τὸ διηνεκές

δέν πρέπει νὰ καταντήσωμεν ἀπάτριδες καὶ ἐπιλήσμονες τῆς ὑψηλῆς καταγωγῆς μας καὶ δέν δικαιούμεθα νὰ παύσωμεν ἀποτίοντες φόρον τιμῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν χώραν τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἡρώων ποῦ ὑπῆρξε τὸ ἐκπολιτιστικόν φῶς τοῦ κόσμου καὶ ὁ θαυμασμός τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ ἰδεώδες δίπτυχον πίστις καὶ πατρίς πρέπει νὰ διαφυλαχθοῦν ὡς αἱ κόραι τῶν δύο ὀφθαλμῶν μας διὰ νὰ βλέπομεν πάντοτε τὸ νοητόν καὶ αἰσθητόν κάλλος τῆς ἑλληνικῆς γῆς καὶ τὸ θαῦμα τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ γαλανόλευκος καὶ ἡ ἑλληνοχριστιανικὴ σοφία πρέπει νὰ παραμείνουν τὰ αἰώνια σύμβολα τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς ὀρθοδοξίας διὰ τὸν ὀρθόν προσανατολισμόν παντός ἀνθρώπου καὶ τὴν τιμὴν τοῦ Ἑθνους.

Ὁ δὲ ἱερός καὶ πολυπαθὴς ἡμῶν ἀγὼν ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν εὐχόμεθα ὅπως εὐρὴ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ τὴν ὀρθὴν ἀγούσαν εἰς ἀποκατάστασιν ἐνότητος πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιδιώξεων του ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.

Διάπυρος εἰς Κύριον εὐχέτης

Ο ΑΘΗΝΩΝ & ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

ΕΥΧΑΙ

Ἡ Φ.Ο. ἐκφράζει τὰς καλυτέρας εὐχὰς εἰς τὸν ἐορτάζοντα Σεβ. Μητροπολίτην Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στέφανον, Ταμίαν τοῦ Γενικοῦ Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ εὐχεται εἰς αὐτόν μακροήμερευσιν καὶ ἁγίαν παράστασιν ἐν τῷ ἱερῷ θυσιαστηρίῳ. Ἡ σῶφρων οἰκονομικὴ πολιτικὴ του εἰς τὰς δραστηριότητας τοῦ Σωματείου εἶναι ἡ πρέπουσα ἐμφανὴς καὶ κατάδηλος.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΓΕΝΝΙΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Π ρ ό ς

Τούς Εὐλαβεστάτους ἱερεῖς, τὰς σεπτὰς Μοναστικάς Ἀδελφότητας καὶ τό εὐσεβές Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

(Ἀναγνώσθητω κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Θείου Κηρύγματος)

Χάρις, Εἰρήνη καὶ ἔλεος ὑμῖν παρὰ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, παρὰ τῆς ἐμῆς δὲ μετριότητος εὐχή καὶ εὐλογία.

Τέκνα εὐσεβῆ καὶ λιαν ἀγαπητά,

«Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ Οὐρανῶν ἀπαντήσατε· Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε αὐτόν», ψάλλει χαρμοσύνως ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐπὶ τῇ Γεννήσει Αὐτοῦ, ἑορταζομένη σήμερον, μέ ψυχικὴν ἀγαλλίαν καὶ πνευματικὴν ἀνάτασιν, κατὰ τὸ Πατροπαράδοτον Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον ταύτης.

Ἀληθῶς πανίερος καὶ πάνσεπτος ἡ σημερινὴ Ἑορτή, ἡ «Μητρόπολις τῶν Ἑορτῶν», κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Διότι εἶναι ἀφιερωμένη πρὸς τιμὴν καὶ ἀνύμνησιν τοῦ ἀνεπαναλήπτου Μυστηρίου, τοῦ κοσμοχαρμοσύνου θαύματος τῆς σαρκώσεως εἰς τὴν μακαρίαν κοιλίαν τῆς Παναχράντου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, Πνεύματι Ἁγίῳ, τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν «ἡμῶν σωτηρίαν».

Τό βεβαιώνει ὁ κράτιστος τῶν θεολόγων Εὐαγγελιστὴς καὶ Ἀπόστολος Ἰωάννης: «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν Αὐτοῦ, δόξαν ὡς Μονογενοῦς Υἱοῦ παρὰ Πατρός, πλήρης Χάριτος καὶ Ἀληθείας». Τό διακηρύσσει καὶ ὁ θεορρήμων Ἀποστόλος Παῦλος: «Ὅτε ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱόν Αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικὸς ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν».

Ἦλθε, λοιπόν, ὁ Χριστὸς εἰς τὴν γῆν, ἀπεσταλμένος τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς καὶ Ἐνσαρκωτὴς τῆς Εὐδοκίας καὶ Εὐσπλαχνίας Αὐτοῦ, διὰ ν' ἀπολαύσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὁ «πλάσθεις κατ' Εἰκόνα καὶ Ὁμοίωσιν» τοῦ Πανσόφου καὶ Παντοδυνάμου Δημιουργοῦ τὴν υἰοθεσίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπωλέσῃ, ἐξ' αἰτίας τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος.

Θεὸς ὢν, κατέβη ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν καὶ ἔγινε καὶ ἄνθρωπος διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἐν ἄκρα ταπεινώσει, ἀνακλιθεὶς «ἐν φάτνῃ» ἐντὸς Σπηλαίου, Μονογενὴς Οὗτος Υἱὸς τοῦ Παμβασιλέως τοῦ Ὁρατοῦ καὶ Ἀοράτου κόσμου, «μορφὴν δούλου

λαβών», διὰ νὰ ἀνασύρῃ τὸν «ἐν σκότει καὶ σκιά θανάτου καθήμενον ἄνθρωπον» ἀπὸ τὸν βόρβορον τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἡθικῆς διαφθορᾶς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπὶ αἰῶνας ἦτο βυθισμένος.

Ἐκήρυξε τὴν Νέαν θρησκείαν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ συμμετρικωτέρα καὶ ἀνωτέρα πάσης ἄλλης, ὡς ἐξ Ἀποκαλύψεως, θρησκεία. Θρησκεία τῆς Ἀγάπης, τῆς Εἰρήνης, τῆς Συγγνώμης, τῆς Εὐσπλαχνίας, τῆς Ταπεινώσεως, τῆς Εὐποιίας, τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἰσότητος καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

Καὶ δὲν ὑπῆρξε μόνον ὁ ἐμπνευσμένος καὶ εὐπαρησιαστος Κήρυξ. Τό θεόπνευστον κήρυγμα Του μετουσίωσε εἰς Πράξιν, διὰ τῆς θαυματουργίας. Παραλυτικούς ἀνῴρθωσε, τυφλοὺς ἐφώτισε, κωφαλάλους ἐθεράπευσε, δαιμονισμένους ἔλευθέρωσε, λεπροὺς ἐκαθάρισε, ἀκόμη δὲ καὶ νεκροὺς ἀνέστησε!

Τέκνα μου περιπόθητα.

Δυστυχῶς, ὅμως, ἡ ἁμαρτία, διὰ τὴν λύτρωσιν ἀπὸ τῆς ὁποίας, ἀνῆλθεν ἀγογγύστως ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὁ Θεάνθρωπος, ὑπερεπλέονασεν εἰς τὴν ἐποχὴν μας, ὑπὸ τὰς πλέον ὀδυνηρὰς μορφὰς αὐτῆς. Ἡ χρῆσις ναρκωτικῶν, καὶ ἡ θανατηφόρος νόσος τοῦ «Εἰτζ», ἀπειλοῦν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ πλήττουν κυρίως τὴ Νεότητα, τό βάθρον καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος αὐτῆς. Ἐπὶ πλέον, ἡ ὀργανωμένη ἐγκληματικότης καὶ γενικῶς ἡ βία καὶ ἡ αἰματοχυσία εἶναι, φεῦ, τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τοῦ συγχρόνου ταραγμένου κόσμου.

Εἶναι ἅπαντα τό θλιβερόν ἀποτέλεσμα τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον τοὺς ὠδήγησε ἡ ἀπειρος ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τό τραγικόν ἐπακόλουθον τῆς παραβάσεως τῶν προαναφερθεισῶν θείων Ἐντολῶν περὶ Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Εὐσπλαχνίας, καὶ λοιπῶν αἰώνιου κύρους Ἀληθειῶν, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται ἀποθησαυρισμέναι εἰς τὸ Ἱερόν καὶ Ἅγιον Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας.

Μόνον ἡ τήρησις αὐτῶν ἐξασφαλίζει τὴν εἰρηνικὴν καὶ ἁρμονικὴν συμβίωσιν τῶν ἀτόμων, τῶν οἰκογενειῶν, τῶν κοινωνιῶν καὶ τῶν Ἐθνῶν καὶ ἐγγυᾶται τὴν αἰώνιαν μακαριότητα καὶ δόξαν!

Ἡμεῖς οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ πρέπει νὰ εἴμεθα τό ὑπόδειγμα τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως τούτων καὶ τῆς ἀταλαντεύτου προσηλώσεως εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὴν ἀκαينوτόμητον καὶ ἀπαραχάρακτον, ὅπως μᾶς τὴν παρέδωσαν οἱ Πάνσεπτοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ θεοφόροι Πατέρες, μετὰ τοῦ αἰῶνος

βίου Ἑορτολογίου αὐτῆς, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐπὶ 65ε-
τίαν ὁλὴν ἀγωνιζόμεθα τὸν «ἀγῶνα τὸν καλόν» καὶ
χάριν τῆς ὁποίας ὑπέστημεν πάντα τὰ δεινὰ εὐχα-
ρίστως καὶ ὑπερηφάνως.

Καὶ ἀνυποχώρητοι ὑπερασπισταὶ ταύτης κατὰ
τῶν ἐπιβουλῶν τῶν Παπικῶν, Προτεσταντῶν, Ἰεχω-
βάδων, Μασσόνων, Οἰκουμενιστῶν καὶ λοιπῶν αἰ-
ρετικῶν καὶ ψευδοδιδασκάλων, οἱ ὅποιοι ἐμφανίζο-
νται μὲ «δορὰν προβάτου», ἐνῶ εἶναι «λύκοι
βαρεῖς».

Εἶθε, κατὰ τὸν ἀνατέλλοντα, μετ' ὀλίγας ἡμέρας,
Νέον ἐνιαυτὸν τῆς Χριστότητος τοῦ Κυρίου 1993,
νά γίνη ζῶσα πραγματικότης εἰς ὁλόκληρον τὴν ἀν-
θρωπότητα, τὸ ἐλπιδοφόρον Ἀγγελικὸν Μήνυμα,
πού ἠκούσθη, κατὰ τὴν Ἁγίαν ἐκείνην νύχτα, ὑπε-
ράνω τοῦ Σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ: «Δόξα ἐν Ὑψί-

στοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις Εὐδο-
κία».

Ἡ παμφιλτάτη Πατρίς μας καὶ οἱ ὁμαιμοὶ ἀδελφοὶ
μας Κύπριοι καὶ Βορειοηπειρώται νά ἴδουν πραγμα-
τοποιουμένην, τὸ ταχύτερον, τὴν πολυπόθητον
δικαίωσιν τῶν ἐκκρεμῶν ἐθνικῶν ζητημάτων. Καὶ ἡ
Ἀγιωτάτη Ὁρθόδοξία; Νά κατισχύσῃ εἰς ἅπαντα
τὸν Χριστιανικὸν κόσμον πρὸς δόξαν τοῦ Παντο-
κράτορος Θεοῦ καὶ τοῦ Ἀρχιποίμενος Σωτῆρος
Χριστοῦ. Εἶθε καὶ γένοιτο!

Μετὰ πατρικῶν εὐλογιῶν, ἐν Χριστῷ Νηπιάσαντι.

Ο

ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Γ.Ο.Χ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

Πρὸς

Τοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς, τὰς σεπτὰς Μονα-
στικές Ἀδελφότητες καὶ τὸ Χριστεπώνυμον πλῆ-
ρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς θεοστηρίκτου Μητροπόλεως
Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας.

(Ἀναγνωσθῆτω τὴν Κυριακὴν καὶ τὴν Δευτέραν,
εἰς τὸ Κοινωνικόν).

Τέκνα μου εὐσεβῆ καὶ λίαν ἀγαπητά,

Χάρις, εἰρήνη καὶ ἔλεος ὡμῖν παρὰ Θεοῦ τοῦ
Παντοκράτορος, καὶ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, παρὰ
τῆς ἡμῶν δὲ μετριότητος εὐχῇ καὶ εὐλογίᾳ.

Τὴν Τρίτην, ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐορ-
τάζει, κατὰ τὸ Πατροπαράδοτον Ὁρθόδοξον Ἑορ-
τολόγιόν της, τὴν πανέκλαμπρον καὶ θαυμα-
στὴν Ἐπέτειον, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ ἐν Σπηλαίῳ
τεχθεὶς καὶ ἐν «φάτνῃ» ἀνακλιθεὶς Υἱὸς καὶ Λόγος
τοῦ Θεοῦ, ἐβαπτίσθη εἰς τὸν Ἰορδάνην ποτα-
μόν ὑπὸ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὅτε «... ἀνέωχθη-
σαν αὐτῷ οἱ Οὐρανοὶ καὶ εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ
καταβαῖνον ὡσεὶ περιστεράν καὶ ἐρχόμενον ἐπ' αὐ-
τόν· καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῶν Οὐρανῶν λέγουσα·
Οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός ἐν
ᾧ εὐδόκησα», ὡς μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ἱερός
Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος.

Ὁρθῶς ἡ πανέορτος αὕτη ἡμέρα τῆς Βαπτίσεως
τοῦ Χριστοῦ φέρει τὸ ὄνομα τῶν «Ἀγ. Θεοφανείων
ἢ Ἐπιφανείων», διότι κατ' αὐτὴν ἐπεφάνη ἡ θεό-
της τοῦ Χριστοῦ ὡς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ἐφανε-
ρώθη συγχρόνως καὶ ἡ Τριαδικότης τοῦ Θεοῦ,
λόγω τῆς συμπράξεως, κατὰ τὴν Βάπτισιν, τριῶν
προσώπων.

Τὸ πρῶτον πρόσωπον ὁ Πατὴρ πού ἠκούσθη
Ἀνωθεν νά μαρτυρῇ τὸν Βαπτιζόμενον Χριστὸν ὡς

Υἱόν, ἀγαπητόν, τὸ δεύτερον πρόσωπον, ὁ Υἱὸς
καὶ τὸ τρίτον τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὑπὸ μορφήν
περιστέρας, νά ἐπιβεβαιώσῃ τὴν μαρτυρίαν τοῦ
Πατρὸς. Καὶ τὰ τρία πρόσωπα εἶναι ἀδιασπάστως
ἐνωμένα εἰς μίαν Μονάδα, τὴν Ἁγία Τριάδα,
τὴν ὁμοούσιον, ἀχώριστον καὶ ἀδιαίρετον. Κατὰ
κυριολεκτικὴν ἐκφράσιν Τριάς ἐν Μονάδι,
καὶ Μονάς ἐν Τριάδι.

Ἡ Βάπτισις τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ ἔχει ὑψίστην
δογματικὴν σημασίαν διὰ τὸν ἄνθρωπον. Διότι
ὁ Χριστὸς δι' αὐτῆς συνέστησε τὸ θεμελιῶδες
καὶ σωτηριῶδες πανάχραντον Μυστήριον τοῦ
Βαπτίσματος, παραγγείλας εἰς τοὺς Μαθητάς Του·
«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη»,
βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς
καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Διὰ τοῦ βαπτίσματος ὁ ἄνθρωπος υιοθετεῖ-
ται ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ γίνεται ὁ παῖς τοῦ Χρι-
στοῦ, Χριστιανός. Μόνον διὰ τοῦ Βαπτίσματος ὁ
ἄνθρωπος ἔχει χάριν καὶ εὐλογίαν ἀπὸ τὸν Θεόν,
ἀνακαινίζεται πνευματικῶς, κληρονο-
μεῖ τὴν αἰώνιαν ζωὴν καὶ σώζεται.

Τὸ βροντοφωνεῖ ὁ θεορρήμων Ἀπόστολος Παῦ-
λος: «ἀλλά... (ὁ Θεός), κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον,
ἔσωσε ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας καὶ ἀνακαι-
νώσεως Πνεύματος Ἁγίου, οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς, ἵνα
δικαιωθέντες τῇ Ἐκείνου Χάρτι, κληρονόμοι
γενώμεθα, κατ' ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου».

Τέκνα μου περιπόθητα,

Ἡ Ἐκκλησία ψάλλει: «Πῶς Σέ Χριστέ δοῦλοι τὸν
Δεσπότην ἀξίως τιμήσωμεν ὅτι ἐν τοῖς ὕδασι
πάντας ἡμᾶς ἀνακαίνισας;».

Ἡμεῖς οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ποῦ ἔχομεν τὸ ἱερόν προνόμιον νὰ εἴμεθα οἱ ἀκριβεῖς τηρηταὶ καὶ ἀγρυπνοὶ φύλακες τῆς ἀκαينوμήτου Ὁρθοδοξίας, τιμῶμεν τὸν Μέγαν Ἀρχηγὸν ταύτης καὶ τῆς ζωῆς μας Κυβερνήτην Χριστόν, ἐρτάζοντες τὴν Ἐπέτειον τῆς θείας Ἐπιφανείας Του, κατὰ Πατροπαράδοτον Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον καὶ οὐχὶ τὸ ἀναθεματισμένον Παπικόν, καὶ μέ τὴν ἐπιβαλλομένην εὐλάβειαν καὶ λαμπρότητα ἀνά τὸ Πανελλήνιον καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν.

Εἰς τὸν Πειραιᾶ μάλιστα τὴν ἐορτάζομεν ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἐπισημότερον διὰ πανηγυρικῆς θείας λειτουργίας εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου, μακρᾶς λιτανευτικῆς πομπῆς καὶ τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων διὰ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου, προεξαρχούσης τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου μέ ἐπικεφαλῆς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν κ. Χρυσόστομον, εἰς τὸν κεντρικὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς, (εἰς τὸν, παρὰ τὸ Ἐμποροναυτικὸν Κέντρον, χώρον τῆς ἀκτῆς), ἐπὶ παρουσία τοῦ Δημοτικοῦ Ἀρχόντος, Βουλευτῶν καὶ λοιπῶν ἐπισήμων.

Ὅθεν, καλεῖσθε καὶ ἐφέτος ἅπαντες νὰ δώσετε τὸ δυναμικόν «παρών», μέ τὴν διακρίνουσαν ὑμᾶς ἐδραϊὰν πίστιν καὶ ὑποδειγματικὴν τάξιν. Νὰ παρακολουθήσετε τὴν Ἱερὰν πομπήν, ἡ ὁποία θὰ ἐκκινήσῃ περὶ τὴν 10.30 π.μ., ἀπὸ τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγ. Φιλίππου καὶ θὰ φθάσῃ περὶ τὴν 11.30 π.μ., εἰς τὸν λιμένα, χωρὶς νὰ προπορεύεσθε ταύτης ἢ νὰ ἐγκαταλείπετε ταύτην, πρὸς κατάληψιν θέσεων, διότι τοῦτο, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀδυνατίζει τὸν ὄγκον τῆς πορείας, ἀποτελεῖ καὶ ἀνευλάβειαν πρὸς τὸν προπορευόμενον καὶ ὑπὸ Ἱερατείου πλαισιούμενον Τίμιον καὶ Ζωοποιὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου.

Ἐν τέλει, εὐχομαι ἐκ ὅλης ψυχῆς ὅπως ὁ Νέος Ἐνναυτὸς τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου 1993, ἀποβῇ μεστός Δωρεῶν καὶ Εὐλογιῶν καὶ φέρῃ τὴν Ἐθνικὴν δικαίωσιν εἰς τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα.

Αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομα τοῦ ἐν Τριάδι Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ο
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Γ.Ο.Χ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΕΥΧΑΙ ΕΠ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ- ΓΕΝΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ 1993

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἐορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἑτους 1993 ἡ ἐμὴ ἐλαχιστότης εὐχεται εἰς τὸ πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς ἐπαρχίας, Ἑλλάδος καὶ ἀπανταχοῦ Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ὅπως ὁ Κύριος ἐπιδαψιλεύσῃ πνευματικὰς καὶ ὕλικὰς δωρεάς.

Πρὸς Κύριον εὐχέτης

ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ Ν. ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπ' εὐκαιρία τῶν πρεορτίων ἡμερῶν τῶν χριστουγέννων καὶ τοῦ ἐπερχομένου ἐνιαυτοῦ χρηστότητος Κυρίου 1993, εὐχεται ἡ ἐμὴ ταπεινότης ὅπως ὁ Κύριος δώσῃ εἰς ὅλο τὸ πλήρωμα τῶν Γ.Ο.Χ. ἐπαρχίας μου καὶ ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξων, πλουσίαν ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν εὐημερίαν.

Εὐχέτης πρὸς Κύριον

ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Ὁ ἅγιος Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ εὐχεται ἐκ μέσης καρδίας ὅπως τὸ ἀρτιγέννητον Βρέφος τῆς Βηθλεέμ διὰ τὰς ἐορτίους ἡμέρας καὶ τὸ Νέον Ἑτος 1993 χαρίσῃται εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἀπανταχοῦ ἀνά τὴν Ὑψήλιον, πνευματικὴν καὶ ὕλικὴν ὁρωγὴν πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν μας.

ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ἐπ' εὐκαιρία τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἑτους 1993 εὐχόμεθα ἐγκαρδίως εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῶν γνησίων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ὅπως τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ἐκπορεύεται ἀπὸ τὴν Φάτνην τῆς Βηθλεέμ καταυγᾷ τὰς καρδίας μας.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

Πλέον των 10 ετών εύρισκόμενος ως υπεύθυνος καί αρθρογράφος της «Φωνής της Ὁρθοδοξίας» κάθε χρόνο εύρίσκομαι εἰς τὴν ἱερὰν στιγμήν ν' ἀναγράψω τινά γιὰ τὴν ὑψηλοτάτην αὐτὴν θεῖαν προσωπικότητα ποὺ λέγεται Ἰησοῦς Χριστός καί κάθε ἔτος νέαι ἐννοιαὶ ἀναπηδοῦν ἀπὸ τὸν πνευματικόν μου κόσμον.

Τό θεῖον καί ὑψηλόν πρόσωπον τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀπὸ Ναζαρέτ εἶναι δι' ἡμᾶς τοὺς εύρισκομένους, ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, ἰδιαίτερα ὡς Γνήσιοι ὁπαδοί τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, μέ τὴν θεῖαν Γέννησιν τοῦ Κυρίου μας δημιουργεῖ νέους κόσμους νά ἐμφανίζονται πρό τῶν ὀφθαλμῶν μας, διότι ἐκτός τῶν προσωπικῶν βιωμάτων ποὺ ἔχομεν ἐπὶ δεκαετίας εἰς τὴν Κιβωτόν τῆς Διαθήκης ὡς ταπεινός, δρῶν ἐν τῇ ἐλαχίστῃ αὐτῇ διακονίᾳ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ θά καταγράψω μερικὰς ἀληθείας αἱ ὁποῖαι εἶναι ζωνταναὶ καί ἀδιαμφισβήτητοι. Εὕρισκόμεθα τὰς ἡμέρας αὐτάς εἰς πλήρη πνευματικὴν διάθεσιν καί ὡς «διδακτοὶ τοῦ Κυρίου», σπεύδομεν ν' ἀναγράψωμεν τινά τὰ ὁποῖα θά ἀποτελέσουν ἕνα μικρὸν ἔναυσμα πνευματικῆς ἀναγεννήσεως. Ἀναφέρω ἀνωτέρω τὸν Κύριον ὡς θεῖαν καί ὑψηλὴν προσωπικότητα ἀλλὰ ἐν ταυτῷ, Οὗτος εἶναι ὁ γλυκὺς καί πολυπόθητος Ἰησοῦς ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνακαινίσει καί σώσει ὁλόκληρην τὴν ἀνθρωπότητα, καί **πρὸ Χριστοῦ καί μετὰ Χριστόν.**

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς ὡς δευτέρον πρόσωπον τῆς Παναγίας Τριάδος τὸν βλέπομεν πρό αἰώνων νά εἶναι συνδημιουργός μέ τὸν ἅγιον Πατέρα Του καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Ἐπ' αὐτοῦ, εύρισκόμενος σέ συνομιλίαν μέ κάποιον ἐπιστήμονα, καί φίλα προσκείμενον πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, τοῦ εἶπα ὅταν ἀνατρέξῃ τὴν Βίβλον καί ἀναγνώσῃ αὐτό τό ὁποῖον ἀναφέρει ἡ Γένεσις τοῦ Μωϋσέως.

ΓΕΝ. ΚΕΦ. Α' 26

«καὶ εἶπεν ὁ Θεός· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν, καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν κτηνῶν καὶ πάσης τῆς γῆς καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς».

ἀσφαλῶς θά καταληφθῇ ἀπὸ ἱερὸν δέος διότι κατὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου τό ἐγώ, τοῦ ἐνός τοῦ Παντοκράτορος, νά ἀναγράφεται ὡς συνεργαζόμενος, μέ ἄλλους κατὰ τὴν δημιουργίαν. Ἐμεῖς, τό ξέρομεν καί τό προσδιορίζομεν, ἀλλὰ ὁ πρῶτος ξένος ὁ ὁποῖος θά πλησιάσῃ τὸν χριστιανισμόν

βλέπει ἰδίῳις ὁμμασιν ὅτι ὁ Παντοκράτωρ καί Δημιουργός ἔχει ἐνώπιόν Του θεῖα καί ὑψηλά πρόσωπα. Ἀλλὰ ξεκινῶντας ἀπὸ αὐτοῦ τό τῆς Γεννήσεως δέν θά παραλείψωμεν νά ὁδηγήσωμεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τό ἄλλον σημεῖον τῆς Γενέσεως ὅταν ὁ Παντοκράτωρ διαπιστώνων τό γεγονός ὅτι οἱ ἄνθρωποι κατήντησαν μόνον σάρκες λέγει πάλιν:

ΓΕΝ. ΙΑ' 7-8

«δεῦτε καὶ καταβάντες συγγέωμεν αὐτῶν ἐκεῖ τὴν γλῶσσαν, ἵνα μὴ ἀκούσωσιν ἕκαστος τὴν φωνὴν τοῦ πλησίον, καὶ διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ἐκεῖθεν ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς, καὶ ἐπαύσαντο οἰκοδομοῦντες τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον».

σαφές φαινόμενον ὅτι αὐτός ὁ ὁποῖος προΐσταται τῆς παγκοσμίου ζωῆς δέν εἶναι Μόνος ἀλλὰ συνδιαλέγεται, ὡς λέγομεν, καί μέ ἄλλες προσωπικότητες ἐν τῷ ὑψίστῳ θρόνῳ Του.

Αὐτὰ ἐγγράφησαν ὡς προοίμιον διὰ νά σπεύσωμεν νά γράψωμεν μερικά τινά τὰ ὁποῖα ἀναφέρουν ὅλοι οἱ Εὐαγγελισταὶ καί ἰδιαίτερα θά ἀποσπάσωμεν τὴν γραπτὴν μαρτυρίαν τοῦ ἁγ. Λουκᾶ ὁ ὁποῖος εἰς τό Α', Β' καί Γ' Κεφάλαιον δίδει πλήρη περιγραφὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς ἁγ. Τριάδος ποὺ ἐσαρκώθη δι' ἡμᾶς διὰ νά σώσῃ τὴν ἐκπεσοῦσαν ἀνθρωπότητα. Καί ὁ ἁγ. Λουκᾶς ὅπως θά ἴδῃ ὁ ἀναγνώστης ἀπὸ τὰ μνημονευθέντα ἀνωτέρω Κεφάλαια, ἀναφέρει τό γεγονός ποὺ ἐγίνε ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος τῆς Α' ἀπογραφῆς τῶν Ἰουδαίων κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπογραφὴν ὁ Ἰωσήφ ὁ Μνήστῳρ παραλαμβάνει τὴν ἔγκυον Κόρην Μαρίαν καὶ τὴν ὁδηγεῖ εἰς τὴν Βηθλεέμ ὅπου ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαριάμ μὴ εύρόντες κατάλυμα ἐκεῖ προσέφυγον εἰς ταπεινὸν Σπήλαιον εἰς μίαν φάτνην ἀλόγων ὅπου ἔλαβε χώραν τό ὑψίστον γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί ἀναφέρω τό σημεῖον τοῦ Λουκᾶ: (Κεφ. Β' 4-7).

«ἀνέβη δέ καὶ Ἰωσήφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐκ πόλεως Ναζαρέτ εἰς τὴν Ἰουδαίαν εἰς πόλιν Δαυὶδ, ἣτις καλεῖται Βηθλεέμ, διὰ τό εἶναι αὐτὸν ἐξ οἴκου καὶ πατριᾶς Δαυὶδ ἀπογράψασθαι σὺν Μαριάμ τῇ μεμνηστευμένη αὐτῷ γυναικί, οὓση ἐγκύω ἐγένετο δέ ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐκεῖ ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν αὐτήν, καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι».

διά τόν φίλον ἀναγνώστην. Οἱ οὐρανοί ἀνήγγειλαν εἰς τοὺς ἀγραιλοῦντας ποιμένας ὅτι γεννήθηκε ὁ Σωτὴρ καὶ ἤκουσαν μέ τὰ αὐτιά τους καὶ εἶδαν μέ τὰ μάτια τους αὐτό τό ὑπερφυές καὶ πρωτάκουστον γεγονός.

Ἡ Ἐκκλησία μας, αὐτή ἡ θεία μεγάλη τροφοδότης τῶν ὑψηλῶν θρησκευτικῶν γεγονότων μᾶς ὁδηγεῖ διὰ νά ἀναφιλησώμεν, ἢ θά λέγαμε καλύτερα, ζήσωμεν τήν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, μέ τὰ ἀκόλουθα δύο τροπάρια τὰ ὁποῖα εἶναι συγκλονιστικά σέ σύλληψιν καὶ μουσικήν ἐκτέλεσιν.

Α. «Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός· ἀκολουθήσωμεν λοιπόν, ἐνθα ὁδεύει ὁ ἄσστηρ, μετά τῶν Μάγων Ἀνατολῆς τῶν Βασιλέων. Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν, ἀκαταπαύστως ἐκεῖ. Ποιμένες ἀγραιλοῦσιν, ὥδην ἐπάξιον, Δόξα ἐν ὑψίστοις λέγοντες, τῷ σήμερον ἐν Σπηλαίῳ τεχθέντι, ἐκ τῆς Παρθένου, καὶ Θεοτόκου, ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας».

Β. Ἡ γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ, τό φῶς τό τῆς γνώσεως· ἐν αὐτῇ γάρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες, ὑπό ἄστέρων ἐδιδάσκοντο, σέ προσκυνεῖν, τόν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκουν ἐξ ὕψους ἀνατολῆν. Κύριε δόξα σοι».

Ὁ δέ μεγαλοφωνότατος Προφ. Ἡσαΐας Κεφ. 9,6-7 ἐπισημαίνει (προσέξατε, ἰδιαίτερως αὐτό):

Γ. «Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν υἱός, καί ἐδόθη ἡμῖν οὐ ἡ ἀρχή ἐγεννήθη ἐπὶ τοῦ ὄμου αὐτοῦ καί καλεῖται τό ὄνομα αὐτοῦ. Μεγάλης βουλῆς Ἄγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεός ἰσχυρός ἐξουσιαστής ἄρχων εἰρήνης, πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος». Μεγάλη ἡ ἀρχή αὐτοῦ καί τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον· ἐπὶ τόν θρόνον Δαβὶδ».

Καί, ὕστερα ἀπό νηστεία Σαραντα ἡμερῶν, κεκαθαρμομένοι ἡμεῖς οἱ πιστοί, ὥς τολμήσωμεν νά τό εἰπώμεν, ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία, προσερχόμεθα εἰς τό Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας μεταλαμβάνοντες, ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ, Σῶμα καὶ Αἷμα, τοῦ ἀνακλιθέντος ἐν Φάτνῃ Κυρίου, καί πεπληρωμένοι θείας χάριτος ἀναβοῶμεν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας ὅτι ὁ γεννηθεὶς Σωτὴρ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Θεός, μας καί Αὐτόν ἀναμένομεν γιά νά μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τήν Ἐπουράνιον Βασιλείαν Του καθ' ἃ ὁ Ἰδιος ἐπηγγέλατο.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

Η ΑΜΩΜΟΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΛΙΚΝΟΥ

Ἐπειδὴ διατρέχομεν προεορτίους ἡμέρας τῶν ἁγ. Χριστουγέννων ἔρχεται ἡ ἐμὴ ἐλαχιστότης νά καταγράψῃ ἐκτός τῆς ὑψίστης μορφῆς τοῦ Θεανθρώπου ἐν τῇ Λίκνῳ καὶ τήν δευτέραν σημαίνουσιν ἀγιότητα τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ὡς θείας Μητρός εἰς τό ὑψιστον γεγονός τῆς Ἐνανθρωπίσεως τοῦ Κυρίου. Ὡς θέλετε παρατηρήσει ἀπό τήν εἰκόνα τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἡ Παρθένος Μαρία εὐρίσκεται κοντά εἰς τόν νεογεννηθέντα μέ δέος καὶ ἀφάνταστον ἱεροπρέπειαν. Δέν ἔχει τίποτε τό κοινόν μέ τās ἄλλας μητέρας αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται πρό τῶν νεογεννηθέντων τέκνων τῶν. Ἡ ἁγία Θεοτόκος γεμάτη ἀπό τὰ συνταρακτικά γεγονότα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς ἁγίας κυήσεως τῆς μέχρι καί τήν Βηθλεέμ στέκεται πρό τοῦ νεαροῦ βλαστοῦ τῆς ὡς προσευχόμενη, ὡς ἀναγράφεται ἀπό τόν Εὐαγγελιστήν Λουκάν (Κεφ. Β' 18-19).

καί πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν περί τῶν λαληθέντων ὑπό τῶν ποιμένων πρὸς αὐτούς.

ἡ δὲ Μαριάμ πάντα συνετήρει τὰ ρήματα ταῦτα συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

διότι εἶναι ἡ Κιβωτός τῆς Κ. Διαθήκης ἡ ὁποία ἐμπεριέχει ὁλόκληρον τό λυτρωτικόν ἔργον τοῦ Θεανθρώπου.

Γράφοντας τ' ἀνωτέρω εἶναι ἀδύνατον νά μὴν μετακινήθῃ πνευματικά πρὸς ἄλλα σημεία τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς κυήσεως καὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως διότι αἱ ἡμέραι εἶναι τοιαύται καὶ ὁ ἀναγνώστης πρέπει ψυχολογικά νά «μεταπηδά» ἀπό ρήματα σέ ρήματα τὰ ὁποῖα καταγράφονται ἐν τῷ Ἱερῷ Εὐαγγελίῳ, ἀλλὰ καλόν εἶναι προτοῦ φθάσωμεν εἰς τήν Κ. Διαθήκην ν' ἀναμνησθῶμεν καί νά καταγράψωμεν τό τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου 800 ὁλόκληρα ἔτη πρό τῆς γεννήσεως ὁ ὁποῖος «βλέπει» διορατικά καὶ Προφητικά τήν ἀναφερόμενην ἀειπαρθένον καὶ λέγει:

«Ἴδού ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν καὶ καλέσουσι Αὐτόν Ἑμμανουήλ (ὅπερ σημαίνει εἰς τὰ Ἑλληνικά ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν)»

ἀλλὰ γράφοντας τό ρητόν τοῦ Ἡσαΐου ἔχω νά διατυπώσω τήν ἀπορίαν πρὸς αὐτόν πῶς ἐν Πνεύματι κινούμενος ὁ Προφήτης δέν ἠρώτησε

τόν «κατηχητήν» τί είναι αὐτό πού πρέπει νά γράψω καί εἶναι παντελῶς ἀγνωστον σέ μένα;

Ἀλλά ἕνα ἄλλο ὕψιστον γεγονός πού ἀναγράφεται διά τόν Προφητάνακτα Δαβίδ Β' Βασιλειῶν,* εἰς δέ τήν Καταβασίαν ἐν τῇ ὕμνολογίᾳ ὡς ἀκολούθως:

«ὁ Θεοπάτωρ μέν Δαβίδ πρό τῆς σκιώδους Κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν, ὁ λαός δέ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος τήν τῶν συμβόλων ἐκβασιν ὀρῶντες εὐφρανθῶμεν ἐνθέως ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς Παντοδύναμος»

διότι βλέποντας ὁ Δαβίδ τήν σκηνήν αὐτήν γιατί **ἤλατο σκριτῶν** ὁ δέ θεῖος Δαβίδ μέ τήν σκηνήν αὐτήν πῶς δέν ἠρώτησε τόν «ὑποβολέα» τί σημαίνουν ὅλα αὐτά Κύριέ μου;

Ενδεικτικῶς ἀναφέρομεν διά τόν ἀναγνώστην ὅτι ἡ σκηνή αὕτη ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ ἁρτοκλασίᾳ τῆς ὀρθοδόξου λατρείας μέ Δαβίδ τόν ἱεουργοῦντα ἱερέα, ὁ ὁποῖος περιφέρεται γύρω ἀπό τοὺς ἄρτους οἱ ὁποῖοι εἰκονίζουν τόν Ἄρτον τῆς ζωῆς τόν ὁποῖον ἡμεῖς ἀναξίως γευόμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἀλλά ἄς παύσω διηγούμενος τ' ἀνωτέρω τά ὁποῖα πράττω διά τοὺς νέους ἀνθρώπους ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οἱ ὁποῖοι δέν ἔχουν προχωρήσει διά νά λάβουν στερεοτέραν τροφήν. Ἐρχόμενος ὁμως εἰς τήν Καινὴν Διαθήκη βλέπομεν τήν ἀειπάρθενον Κόρη νά εὐρίσκεται ἐν τῇ φάτνῃ καί νά ἀπο-

γεννᾷ τόν Λυτρωτὴν τοῦ παντός ἀνωδύνως καί μακράν ἄλλου πόνου. Ἡ Κυρία θεοτόκος εὐρισκομένη παρά τόν λίκνον ἀναφέρει ὁ Λουκᾶς ὅτι ἐσπαργάνωσε τό Βρέφος μέ τὰ ἐνυπάρχοντα ἐν τῇ φάτνῃ, (Αὐτός ὁ ὁποῖος διέπει τὰ σύμπαντα) καί ἀκούει παρά τῶν ποιμένων τὰ διατρέξαντα ἐκείνη τὴ νύκτα κοντά εἰς τόν ἀγρόν πού ἐποίμεναν τὰ πρόβατά τους.

Ἀλλά δευτερολογῶν ἐκεῖνο τό ὁποῖον θέλω νά ἐπισημάνω εἶναι ὅτι βλέπω μέ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου τήν ἀειπάρθενον ὡς προσευχόμενην καί ἱκετίδα πρὸς τόν Τριαδικόν Θεόν διά τήν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τό ὁποῖον δυστυχῶς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας εὐρίσκεται εἰς κατάστασιν ἡθικῆς κραιπάλης καί σήψεως.

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ Ν. ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

* Βασιλειῶν Β' Κεφ. στ' 15 - 23

«... ὁ Δαβίδ ἐνδεδικώς στολήν ἑξαλλον, καὶ Δαβίδ καὶ πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ **ἀνήγαγον** τὴν Κιβωτὸν Κυρίου μετὰ κραυγῆς καὶ μετὰ φωνῆς... καὶ Μελχὸλ θυγάτηρ Σαούλ διέκυπτε διά τῆς θυρίδος καὶ εἶδε τὸν Βασιλέα Δαβίδ ὀρχοῦμενον καὶ ἀνακρουόμενον ἐνώπιον Κυρίου καὶ **ἐξουδένωσεν** αὐτόν ἐν τῇ **καρδίᾳ** αὐτῆς... καὶ **παίξομαι** (Δαβίδ) καὶ **ὀρχήσομαι** ἐνώπιον Κυρίου... καὶ τῆς Μελχὸλ θυγατρὶ Σαούλ οὐκ ἐγένετο Παιδίον ἕως τῆς ἡμέρας τοῦ ἀποθανεῖν αὐτὴν (τὴν ἐτιμώρησε ὁ Θεός)».

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΣΑΙΑΣ

Αἱ ἡμέραι τὰς ὁποίας διερχόμεθα πάνυ ἐορτάσιμοι πρό τῶν Χριστουγέννων, πανηγυρίζοντες **σήμερον** τὴν ἀγ. Ἀναστασίαν τὴν Φαρμακολύτριαν (εἰς κάποιαν ἄλλην περίπτωσιν θ' ἀναφέρωμεν δι' αὐτὴν τὴν ὑπέροχον μεγαλομάρτυρα διά τό μαρτύριόν της) ἐπειδὴ ὁμως ἔχομεν Ἰησοῦν ἀνακλινόμενον ἐν τῇ Φάτνῃ, καὶ ὁ ὡς ἄνω Προφ. Ἡσαίας παίζει σημαντικόν ρόλον διά τὴν ἔλευσίν Του, ἄς ἀφήσωμεν τὴν πένα νά ἀναγράψει τινά διά τὴν ὑπέροχον καὶ θεῖαν μορφήν αὐτοῦ τοῦ Προφήτου.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τόν ἀποκαλοῦν μεγαλοφωνότατον τάσσοντα αὐτόν κοντά στά θεῖα μεγάλα πρόσωπα τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως. Ἡμεῖς, θά τόν εἶδομεν ὡς Προφήτην ὑψίστης στάθμης, καὶ μετὰ τόν Θεῖον Δαβίδ, ἐξόχως νά καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ Ε' Εὐαγγελιστοῦ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ὕμνολογίᾳ μας, πολλῶ μᾶλλον πῶς τό Α' Κεφ. κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον τῆς Βίβλου Γενέσεως Χριστοῦ τόν ἀναγράφει μέ **μεγαλό-**

στομα ὑψηλά ρήματα (ὅτι 800 χρόνια πρό τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως) ὁ θεῖος αὐτός Προφήτης καθαρθεὶς τὰ χεῖλη του ἀπὸ ἕνα Σεραφεῖμ ὡς εἶναι γνωστόν ἐκτός τῆς ἄλλης πολυχρόνου Προφητικῆς δράσεως καὶ ἐνεργειῶν,

Ἡσαΐας Στ' 5-8 «καὶ ὁ οἶκος ἐπλήσθη καπνοῦ καὶ εἶπον· ὦ τάλας ἐγώ, ὅτι κατανένυγμα ὅτι ἄνθρωπος ὢν καὶ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχων ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχοντος· ἐγὼ οἰκῶ καὶ τὸν Βασιλέα **Κύριον Σαββαῶθ εἶδον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου** καὶ ἀπεστάλη πρὸς με ἐν τῶν Σεραφεῖμ καὶ ἐν τῇ χειρὶ εἶχεν ἄνθρακα ἐν τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυσιῶστηρίου καὶ ἤψατο τοῦ στόματός μου καὶ εἶπεν ἰδοὺ ἤψατο τοῦτο τῶν χειλέων σου καὶ **ἀφελεῖ τὰς ἀνομίας σου καὶ τὰς ἀμαρτίας σου περικαθαριεῖ**».

ἐβλεπε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν νά γεννᾶται ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας. Καὶ ἐρωτῶμεν τώρα τό φιλακόλουθον κοινόν τῆς Ἐκκλησίας, παίρνοντας τὴν ἐντολήν ἀνωθεν διὰ ν' ἀναγράψει

αυτό τό επίσημον σημεῖον τῆς Προφητείας του, δέν ἠρώτησε τό ἅγ. Πνεῦμα πῶς εἶναι τοῦτο δυνατόν νά γίνει; Ἀλλά ὁ Προφ. Ἡσαίας ὁ ταπεινός τῆ καρδία καί εὐθύς καί ὀρμητικός ἐν τῇ γλώσσῃ καί ἐκφράσει «συνέστειλε τὰς Προφητικές πτέρυγας του» καί ἤκουε καί πάλιν, ἐπαναλαμβάνων ἤκουε, τό πρωτάκουστον αὐτό γεγονός. Βέβαιος ὢν διὰ τήν παντοδυναμίαν τοῦ Ὑψίστου ὅτι τὰ ἀδύνατα παρά τοῖς ἀνθρώποις εἶναι δυνατότα παρά τῷ Θεῷ, ἐσιώπησε, ἀλλά κατέγραψε τήν θεῖαν αὐτήν ἐπιφάνειαν.

Καί βέβαια ὕστερα ἀπό 800 χρόνια ἐπηκολούθησαν τά γεγονότα ὅπως τοῦ προανήγγειλε τό ἅγ. Πνεῦμα καί ὅλοι ἡμεῖς οἱ εὐρισκόμενοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οἱ λελυτρωμένοι χαίρομεν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας διότι ἠθέλησε ὁ Θεός νά μᾶς κατατάξῃ εἰς τήν χορείαν τῶν σεσωσμένων.

Ἀλλά προτοῦ κλείσω τήν ἀναφοράν μου διὰ τήν ζωὴν τοῦ ἅγ. Ἡσαία ὁ ὁποῖος φέρεται ὅτι ἐλιθοβολήθη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μανασῆ, θέλω νά τονίσω, ὅσοι δέν τό γνωρίζουν ὅτι ὁ ἅγ. Συμεὼν ὁ θεοδόχος ὁ ὁποῖος ἀνέμενε ἐπὶ πολὺ - πολὺ χρόνον λύτρωσιν παρά τοῦ Ἰσραὴλ (φερόμενος ὡς εἰς τῶν Μεταφραστῶν τῆς Βίβλου) εὐρισκόμενος καί αὐτός πρό τῆς πληροφορίας ὅτι ἡ Μαριάμ θά γεννήσῃ ὡς Παρθένος τόν Κύριον, ψυχικά ἀνεστατώθη. Ἐπειδὴ τό γεγονός τοῦτο εἶναι ἀπό τά πολὺ δύσκολα καί πιστεύσιμα τό ἀναγράφομεν καί ἐμεῖς διότι ὁ Συμεὼν ὁ Μεταφραστής τό ἐπι-**κυρώνει** διὰ τῆς ὡς ἄνω μαρτυρίας του. Καί παραθέτομεν ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ κειμένου τοῦ ἐπισήμου Συναξαρίου τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διὰ τοὺς διαστακτικούς ἀναγνώστας (Δαμασκηνός Ὑποδιάκονος τῆς Μονῆς τοῦ Στουδίου).

«αὐτοὶ ἐξουσίαζον τήν Παλαιστίνην, εἶχε συγκεντρώσει τοὺς διδασκάλους τῶν Ἰουδαίων καί τοὺς εἶχεν ὑποχρεώσει νά κάμουν τήν μετάφρασιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς τήν καλουμένην τῶν Ἑβδομήκοντα, εἰς δὲ τήν Ἰουδαίαν ἐβασίλευον οἱ τελευταῖοι τῶν Μακκαβαίων καί δὴ ὁ μισητός καταστάς εἰς τοὺς Ἰουδαίους βασιλεὺς αὐτῶν Ἀλέξανδρος ὁ καί Ἰανναῖος (104 - 78 π.Χ.), ἦτο εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εὐσεβὴς τις καί Δίκαιος διδάσκαλος τῶν Ἑβραίων ὀνόματι Συμεὼν, ὅστις καί ἐδέχθη κατόπιν τόν Χριστόν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Οὗτος κατ' ἐκείνον τόν καιρόν, ὀγδοήκοντα περίπου ἔτη πρό τῆς ἐνοάρκου τοῦ Χριστοῦ οικονομίας ἐπιστρέφων μετ' ἄλλων διδασκάλων τῶν Ἑβραίων εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκ τινος ὑπηρεσίας, εἰς τήν ὁποίαν εἶχον ἀποσταλῇ συνωμίλει μετ' αὐτῶν περί διαφόρων ρητῶν περιεχομένων εἰς τὰς βίβλους τῶν Προφητῶν. Μεταξὺ δὲ ἄλλων λέγει ὁ Συμεὼν πρὸς αὐτούς: «Ἐγώ, ἐρμηνεύων τόν Προφήτην Ἡσαίαν, εἶδον νά λέγῃ «Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ λήψεται καί τέξεται Υἱόν καί καλέ-

σουσι τό ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουὴλ» (Ἠσ. ζ' 14). Τό τοιοῦτον, ἀγαπητοί μου φίλοι, σημαίνει ὅτι μία Παρθένος μέλλει νά συλλάβῃ ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς καί νά γεννήσῃ υἱόν καί θά καλέσωσι τό ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ· εἰς τοῦτο θαυμάζω ὑπερβολικά, διότι πῶς εἶναι δυνατόν παρθένος νά γεννήσῃ; ἢ πῶς εἶναι δυνατόν Θεός νά γεννηθῇ; Δέν πιστεύω νά γίνῃ αὐτό ποτέ». Τότε πάραυτα εἶδεν ἀοράτως ὡσάν χεῖρα τινα, ἥτις τοῦ ἔδωκεν ἡχηρότατον ῥάπισμα καί φωνή ἠκούσθη λέγουσα πρὸς αὐτόν «Καί θά τόν ἰδῇς τόν Χριστόν καί θά τόν πιάσῃς μέ τὰς χεῖρας σου».

Προχωροῦντες οἱ διδάσκαλοι ἔφθασαν ἀργά εἰς ποταμόν τινά ἐκεῖ δὲ ἐκβάλλει ὁ Συμεὼν τό δακτυλιδίον του καί τό ρίπτει εἰς τόν ποταμόν λέγων· «Ἐάν εἶναι ἀληθές τό τοιοῦτον ρητόν, τότε καί ἐγώ νά εὕρω πάλιν τό δακτυλιδίον μου». Προχωρήσαντες δὲ ἐπὶ περαιτέρω ἔφθασαν εἰς τήν πλησίον τοῦ ποταμοῦ πόλιν καί ἠγόρασαν ψάρια διὰ νά τὰ μαγειρεύσωσι καί νά φάγωσι κατὰ τήν ἐσπέραν ἐκείνην. Ἐπειδὴ δὲ εἶχον ἀλιεύσει αὐτά ἀπό τόν ποταμόν ἐκείνον, εἰς τόν ὁποῖον εἶχε ρίψει τό δακτυλιδίον του ὁ Συμεὼν, Θεοῦ εὐδοκία, εἰς τόν ὁψάριον τό ὁποῖον ἔλαβεν ὁ Συμεὼν νά κόψῃ βλέπει τό δακτυλιδίον του νά εἶναι εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ ὁψαρίου. Καί τότε πλέον ἐπίστευσεν εἰς τήν ἀλήθειαν ταύτην. Ὅθεν ἀνέμενε μετέπειτα πότε νά ἰδῇ τόν Χριστόν ὡς βρέφος καί νά τόν δεχθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ὅταν δὲ ἐγήρασε καί δέν ἠδύνατο πλέον νά περιπατῇ τόσον ὥστε ἔφθασεν εἰς ἑκατόν δέκα ἔτη καί περισσότερον, τότε κατηξιώθη καί εἶδεν ἐκείνον τόν ὁποῖον ἐπεθύμει καί ἐζήτηί ἡ ψυχὴ του.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω εὐρισκόμενοι καί ἐμεῖς σέ ἡμέρας ἀναμονῆς τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου, ἐν Βηθλεὲμ νοερῶς ἅς σταθοῦμε πρό τοῦ ἑορταζομένου λίκνου ἐν τῇ Φάτνῃ καί, κατὰ θεῖαν οικονομίαν λελουμένοι μέ τό Αἷμα Χριστοῦ ἅς τόν παρακαλέσωμεν διὰ τήν σωτηρίαν μας, ἐγώ δὲ ὡς ἱερεὺς ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, ἅς φροντίσω, καίτοι πρεσβύτης, νά καταβάλω μεγαλυτέρας προσπάθειας διὰ τόν ἠθικόν καθαρμόν τῆς δύσκολης ἐποχῆς πού διατρέχομεν.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Εἰς τόν ἑορτάζοντα ἀρχιμ. π. Χρυσόστομον Βάρκαν, εὐχόμεθα ἐκ μέσης καρδίας ὅπως τόν διαφυλάττῃ ὁ Κύριος ἀκέραιον, σῶφρονα καί νά ἔχει ἀκμάζουσας δραστηριότητες ἐν τοῖς χριστιανικοῖς ἀγῶσι.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Π Ρ Ο Σ

Τους εύλαβεστάτους 'Ιερεις τας Σεπτάς 'Αδελφότητας των 'Ιερών Μονών και τό εύσεβές πλήρωμα τής καθ' ήμας 'Ιεράς Μητροπόλεως.

Χάρις 'Υμῖν και Ειρήνη παρά Θεού Παντοκράτορος, παρ' έμοῦ δέ εύχή και εύλογία.

Τέκνα έν Κυρίω αγαπητά,

'Εσχάτως έν ταῖς ήμέραις μας γίνεται πολύς λόγος, περί ελεύσεως του 'Αντιχρίστου, πού μέ τόν έρχομό του και μέ διάφορα μέσα θά σφραγίση τους πιστούς και 'Ορθόδοξους Χριστιανούς.

Πράγματι όλοι μας βλέπουμε ότι γιά μάς πού πιστεύουμε εις τόν έν Τριάδι Θεόν και εις τήν πατροπαράδοτον και άκαινοτόμητον 'Ορθοδοξίαν τό μέλλον δέν θά είναι εύτυχές διότι οι μέρες είναι πονηρές και ιδιαίτερα τό μεγάλο αυτό θηρίο ό Σωτισμός έχει διεισδύσει μέσα εις τήν αντίληψιν των ανθρώπων, μέ τίς διάφορες κοσμικές θεωρίες και άλλες όργανώσεις. 'Η 'Ιερά ήμών Μητρόπολις γιά τό τόσο σοβαρό θέμα τής εκδόσεως των νέων ταυτοτήτων δέν κωφεύει όπως ώρισμένοι θέλουν νά πιστεύουν, και νά κηρύτουν, αλλά εργάζεται και επαγρυπνεῖ, ως φιλόστοργος μήτηρ ενημερώνοντας πάντοτε τό χριστεπώνυμον πλήρωμά της.

Θυμίζουμε εις 'Υμάς ότι τόν παρελθόντα χρόνον ή 'Ιερά Μητρόπολις, εξέδωσε τήν ύπ' αριθ. 161/23-10-1991 ανακοίνωσιν, γνωρίζοντας τίς ενέργειες τής 'Ι. Συνόδου και τήν σχετικήν δήλωσιν του 'Υπουργείου 'Εσωτερικών και τήν ύπ. αριθ. 166/14-11-1991 ποιμαντορικήν εγκύκλιον γνωρίζοντας εις 'Υμάς τους κινδύνους, τονίζοντας ότι θά επαγρυπνούμε πάντοτε και ότι είμεθα αποφασισμένοι νά προστατέψουμε τήν 'Ορθόδοξον παρακαταθήκην των 'Αγίων Πατέρων τής 'Εκκλησίας μας.

Ο Μέγας των 'Εθνών Απόστολος αναφέρει: «Ο έχθρός ήμών πολυμερώς και πολυτρόπως πολεμεῖ τήν άπώλειαν του ανθρώπου» και πάλιν «περιπατεῖτε ως τέκνα φωτός εξαγοραζόμενοι τόν καιρόν, διότι αἱ ήμέραι πονηραί εἰσι».

Διά τόν λόγον αυτόν όλοι πρέπει νά δώσουμε τήν δέουσα προσοχή και νά μήν πιστεύουμε παντί ρήματι εκμεταλευόμενοι τό πνεῦμα του 'Ορθόδοξου ζήλου.

Ημεῖς δέ πατρικώς προτρέπομεν όπως αποφεύγετε μετά σθένους τας πλάνας και άτενίζετε παντού και πάντοτε τό πρόσωπον του 'Ιησοῦ. Όσο δέ γιά τό επίμαχο θέμα όπου εσχάτως έχει γίνει τό μοναδικό θέμα συζητήσεως και έχει αναστατώσει και διαιρέσει τήν ενότητα των Χριστιανών δηλ. τό

θέμα των νέων ταυτοτήτων, προτρέπομεν και έντέλλομεν όπως εάν έκδοθούν αἱ νέαι ταυτότητες και φέρουν τόν αριθμόν 666 ή τόν Ε.Κ.Α.Μ. όρατό ή διαπιστωθή τεκμηριωμένως ότι τά φέρει άοράτως μέ έπιστημονικόν τρόπον οὔδεις νά τίς δεχθεῖ.

Τέκνα έν Κυρίω,

Αυτή είναι ή φωνή τής 'Εκκλησίας, αυτό είναι τό καθήκον του χριστιανού, αυτή είναι ή όμολογία τής πίστεως αυτό είναι τό πιστεύειν έκ καρδίας και όχι έκ χειλέων, και παρακαλῶ τήν 'Υμετέραν αγάπην όπως λάβουν τέλος οι διαξιφισμοί άναμεταξύ των πιστών και πιστεύω ή φωνή αυτή θ' άκουσθῇ στα ότα όλων γιά νά σταματήσουν τά διάφορα σκάνδαλα διότι συμβάλλουν εις τήν ψυχικήν άπώλειαν.

Ευχόμενοι έκ βάθους καρδίας όπως αἱ παραινέσεις πέσουν εις γήν αγαθήν και καρποφορήσουν, και όλοι μαζί άρχοντες και άρχόμενοι νά μήν δεχθούμε τίς νέες ταυτότητες έχοντες τά βλάσφημα σημεῖα του άντιχρίστου πού προαναφέραμε.

Διάπυρος πρός Κύριον εύχέτης
Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιώς και Σαλαμίνας
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 36.28.280, 36.47.365 - ΦΑΞ: 36.28.280
Ο Πρόεδρος Πειραιώς & Σαλαμίνας ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ

Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζής
Συντάσσεται υπό 'Επιτροπής
Κάννιγγος 32 - Αθήναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

'Εσωτερικού: 'Ετήσια δραχμάς 1000
'Εξωτερικού: 'Ετήσια δολάρια 50

Τιμή Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑΝ ΤΟΥ ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Κατά τόν έν Άγιώ Όρει άποχαιρετιστήριον λόγον του ό Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος τήν 8.11.92 Ν.Η. έν τώ Ναώ του Πρωτάτου, απέφυγε νά όνομάση τάς 'Ι. Μονάς του 'Αγ. Όρους «Βασιλικάς».

Η έν λόγω έπωνυμία «Βασιλική», είναι κατοχυρωμένη άπό τό 105ον άρθρον του ισχύοντος Συντάγματος, έκ του όποιου αί 'Ι. Μοναί έχουν τό αυτόδιοίκητον καί αυτόδέσποτον.

«Τό κανονικόν έδαφος» καί ό «Κυριάρχος του Όρους» τά όποία θέλει νά οικειοποιηθή ό Πατριάρχης, άνήκουν εις τάς «Κυριάρχους, Βασιλικάς Πατριαρχικάς καί Σταυροπηγιακάς Μονάς», καθώς διατυπώνει τό 1ον άρθ. του Κ.Χ. 'Αγίου Όρους, Συνταγματικώς Κατοχυρωμένου υπό του 105 άρθρου του Συντάγματος.

Εις τό άρθρον τούτο αναφέρεται επιγραμματικώς ότι: «Τό 'Αγιον Όρος, είναι κατά τό αρχαίον τούτου προνομιακόν καθεστώς αυτοδιοίκητον τμήμα του 'Ελληνικού Κράτους, του όποιου ή Κυριαρχία παραμένει άθικτος έπ' αὐτοῦ. Έκ πνευματικής άπόψεως, διατελεῖ υπό τήν άμεσον δικαιοδοσίαν του Οικουμενικού Πατριαρχείου».

Κατά τά άνωτέρω λοιπόν, οι τίτλοι πού διεκδικεῖ υπέρ έαυτοῦ προσωπικώς εις τήν όμιλίαν του ό Πατριάρχης, είναι έσφαλμένοι, καθότι σαφώς διατυπώνει τό Σύνταγμα ότι ΜΟΝΟΝ πνευματικήν δικαιοδοσίαν έχει τό Οικουμενικόν Πατριαρχεῖον καί όχι προσωπικώς ό Πατριάρχης.

ΤΟ ΖΗΛΩΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Τούτο ύφίσταται έν Άγιώ Όρει επί 68 συναπτά έτη, καί Ζηλωταί καί μνημονευταί συζοῦν άρμονικά, σεβόμενοι άλλήλων τήν έλευθερίαν καί θρησκευτικήν συνειδήσιν. Οι πλείστοι Ζηλωταί ως πτωχοί, εργάζονται επί άμοιβῇ εις τάς Κυριάρχους 'Ι. Μονάς καί εις τάς πανηγύρεις πολλών Μονών διακονοῦν δωρεάν εις τό Μαγειρείον, τήν Τράπεζαν καί λοιπά διακονήματα.

Κατηγορούμεθα ότι παραβαίνομεν τούς ΙΓ' καί ΙΔ' Κανόνας τής πρωτοδευτέρας Συνόδου. Οι κανόνες αυτοί άφορουν τούς κληρικούς οἵτινες άφίστανται άπό τούς Έπισκόπους έκ λόγων άνυποταξίας καί εγωΐσμου. Άντιθέτως, ό έπόμενος ΙΕ' κανών τής ίδιας Συνόδου, όχι μόνον δέν κατακρίνει αλλά άντιθέτως έπαινεῖ εκείνους, οἵτινες καί πρό Συνοδικής άποφάσεως διακόπτουν τήν εκκλησιαστικήν κοινωνίαν άπό τούς παραβαίνοντας τούς ιερούς κανόνας συμπροσευχόμενοι μετά αίρετικῶν μεθ' ών επιδιώκουν τήν ένωσιν, όπως μέ τόν μισέλληνα αίρετικόν Πάπαν. Ός παρατηρεῖ ό Κανονιο-

λόγος κ. Παναγιωτάκος εις τόν Ποινικόν Δίκαιον τής Όρθόδοξου Έκκλησίας (σελίς 406, ύποσ. 3), δέν θεωρεῖται έρις ή διαφωνία αὐτή τῶν ζηλωτῶν, αλλά **ύποχρέωσις** άπορρέουσα έκ τῶν κανόνων διά τήν άπομάκρυνσίν των έκ τοιούτου Έπισκόπου. Ό κανών τής έν Καρθαγένη 'Ι. Συνόδου επί του όποιου θεμελιούται τό άδίκημα καί ή καταδίκη τῶν παρασυναγωγῶν, εξαιρεῖ επί λέξει «τούς μήποτε δικαίαν μέμφιν έχουν». Τούτον έρμηνεύων ό Βαλασμών λέγει: «χρή δέ, φησί σκοπεῖν καί εξετάζειν, μή ποτέ **δικαίως αίτιάται τόν ἴδιον Έπίσκοπον** ό Κληρικός καί **εὐλόγως τήν μετ αὐτοῦ κοινωνίαν εκκλίνει**» (Σύνταγμα Ι. Κανόνων Τόμ. Γ σελ. 321).

Κατά τά άνωτέρω καί πλείστας άλλας προτροπάς τῶν Άγίων Πατέρων, οι Ζηλωταί εύρίσκονται έντός τῶν διατάξεων τῶν 'Ι. Κανόνων.

ΑΠΟ ΝΟΜΙΚΗΣ ΠΛΕΥΡΑΣ

Ό Βουλευτής Κυκλάδων καί κανονιολόγος κ. Α. Βουκατόπουλος εις τήν ύπ' αριθ. 41/12.3.26 Γνωμοδότησίν του προς τάς 'Ι. Μονάς Μεγ. Λαύρας καί 'Αγ. Παύλου, έρμηνεύων τό 5ον άρθρον του Κ.Χ. 'Αγίου Όρους άποφαίνεται ότι, τό άρθρον τούτο δέν επιβάλλει τό μνημόσουνον του Πατριάρχου εις τάς 'Ιεροτελεστίας τῶν 'Ιερῶν Μονῶν του 'Αγίου Όρους καί έξαρτημάτων, αλλά άπαγορεύει τήν διαμνημόνευσιν άλλου όνόματος. Έφ' όσον λοιπόν οι Ζηλωταί πατέρες, δέν μνημονεύουν άλλον Έπίσκοπον, καί κατά τά άνωτέρω **θεωρεῖται ύποχρέωσις ή άπομάκρυνσις των** άπό τόν οικεῖον Έπίσκοπον όταν παραβαίνει τούς περί πίστεως Ι. Κανόνας», «**εὐλόγως τήν μετ αὐτοῦ Κοινωνίαν εκκλίνει**», δέν πράττουν τί τό άντίθετον προς τήν νομικήν ταύτην διάταξιν του άρθ. 5 του Κ.Χ. 'Η 'Ι. Μονή Έσφιγμένου εις τήν ύπ' αριθ. 57/9.4.80 έπιστολήν προς τήν Έφημερίδα «Άκρόπολη», γράφει ταῦτα:

«Χάριν τής όμολογίας καί τής αληθείας **οφείλομεν καθηκόντως νά τονίσωμεν προς πάντας διά μιάν εισέτι φοράν, ύπευθύνως, ως καί εις τό παρελθόν, ότι, ή 'Ιερά ήμῶν Μονή άνήκει καί ύπάγεται εκκλησιολογικώς εις τόν θεσμόν του Οικουμενικού Πατριαρχείου καί οὐχί εις τήν Έκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Έλλάδος**, ως διατείνεται ό κ. Β. Λαμπρόπουλος καί τήν όποιαν όλως άνευλαβώς άποκαλεῖ «Παρασυναγωγήν» **μεθ' ής βεβαίως διατηρούμεν πνευματικήν επικοινωνίαν** ως αγωνιζόμενοι διά τόν αὐτόν σκοπόν ήτοι προσπιζόμενοι τήν Όρθόδοξον Χριστιανικήν ήμῶν Πίστιν κατά τής παναιρέσεως του Οικουμενισμού. Όθεν ή διαφορά μας συνίσταται άποκλειστικώς καί μόνον εις τήν άντορθόδοξον πορείαν του εκάστοτε Προκαθημένου καί οὐχί εις τόν θεσμόν του Πατριαρχείου».

Αἱ συστάσεις τοῦ Πατριάρχου νά ἐγκαταλείψουν οἱ Ζηλωταί τό "Άγιον Όρος, ὑπονοοῦν διωγμόν ὑπερ-
ρηλίκων Μοναχῶν, νά ἐκδιωχθοῦν βιαίως καί
ἀσπλάχνως ἀπό τάς πτωχάς καλύβας τῶν καί νά
διέρχονται ὡς πλάνοι καί ἐπαίται εἰς τάς ἀγυῖας καί
ρύμας τῶν πόλεων.

Ὡς ἐπισφράγισμα πάντων τῶν ἀνωτέρω, παρα-
θέτομεν ἀποσπάσματα ἀπό τήν προσωπικήν καί
φιλικήν ἐπιστολήν πρός τόν Πατριάρχην, τοῦ
Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων κ.κ. Μιχαήλ
Κανναβάκη:

«Παναγιώτατε, ἐξησα διά πρώτη φορά τούς
Ζηλωτές, τήν ἐπαγρυπνοῦσα συνείδησιν τῆς Ὁρ-
θοδοξίας, ὅπως θά μπορούσε νά τούς ἀποκαλέσῃ
καταίεσις σήμερα.

Ὁ ἀπλός ἄνθρωπος θά διερωτηθῇ:

Δικαιολογεῖται ἕνας τέτοιος σάλος ἐξ αἰτίας τοῦ
γεγονότος ὅτι μία ὁμάδα Μοναχῶν ἔχουν τό θάρ-

ρος τῆς γνώμης τῶν καί τήν ἀποφασιστικότητα τῆς
συνεχοῦς βιώσεως αὐτῆς; Μήπως ἡ ἐκφρασίς τῆς
γνώμης δέν ἀποτελεῖ ἀναφαίρετον δικαίωμα τοῦ
ἀνθρώπου, ἡ μήπως ἀκόμη ὁ πλουραλισμός στήν
ἐκφραση δέν ἀποτελεῖ χαρακτηριστικόν στοιχείον
τῆς Ὁρθοδοξίας; Μήπως λοιπόν ἀντί νά καταδιώ-
κονται οἱ ἄνθρωποι αὐτοί θά πρέπει νά θαυμάζο-
νται διά τόν ζήλον, τήν Ὁρθοδοξίαν, τήν ἐμμονήν
καί ἀποφασιστικότητά τους, ὑπερασπιζόντες τήν
πίστιν τους μέ τήν ζωήν τους;

Παναγιώτατε: Ἡ ἀσκητική ζωή, ὑπῆρξε πάντοτε
ἀντικείμενον σεβασμοῦ ἀπό τόν κόσμον. Ὅπου δέ
ἡ ἀσκησις στέφθηκε μέ τήν θυσίαν, τόν συνε-
κλότισε. Θά δεχθεῖτε νά συνδέσῃτε τό ὄνομά
σας μέ τήν ἀσκήσιν βίας, ἡ ἀκόμα μέ τό αἷμα τῆς
θυσίας ἐνός καί μόνον μοναχοῦ;»

ΖΗΛΩΤΑΙ ΑΓΙΟΡΙΤΑΙ ΠΑΤΕΡΕΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΠΡΟΣ

ΤΟΝ ΕΞΟΧΩΤΑΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΤΗΣ
ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΝ
ΑΘΗΝΑΣ

ΚΥΡΙΕ ΠΡΟΕΔΡΕ

Μετά τῶν διαπύρων εὐχῶν ἡμῶν ἐπὶ ταῖς διανυομέναις
ἀγίαις ἡμέραις καί τῷ νέῳ ἔτει 1993, ἰδιαιτέραν εὐχήν ἀπευ-
θύνομεν ἐν προσευχαίς ὑπέρ εὐοδόσεως τῶν ἀόκνων καί
ἀξιεπαίνων μόχθων τῆς Ὑμετέρας γεραρᾶς Ἐξοχότητος εἰς
τό κρίσιμον Ἐθνικόν μας θέμα, διά τήν δικαίωσιν τῆς ἱστορι-
κῆς ἀληθείας τούτου καί τήν εἰρηνικήν ἡμῶν διαβίωσιν.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΧΡΥΣΤΟΣΟΜΟΣ Β΄

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΠΡΟΣ

ΤΟΝ ΕΞΟΧΩΤΑΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟΝ
ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ κ. ΑΝΔΡΕΑΝ ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΝ
ΑΘΗΝΑΣ

ΚΥΡΙΕ ΥΠΟΥΡΓΕ

Μετά τῶν διαπύρων εὐχῶν ἡμῶν ἐπὶ ταῖς διανυομέναις
ἀγίαις ἡμέραις καί τῷ νέῳ ἔτει 1993, ἰδιαιτέραν εὐχήν ἀπευ-
θύνομεν ἐν προσευχαίς ὑπέρ εὐοδόσεως τῆς ἐπιμόχθου Ἐ-
θνικῆς ἀποστολῆς τῆς Ὑμετέρας φίλης ἐντιμολογιότητος
διά τήν δικαίωσιν καί τόν θρίαμβον τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας
τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἐθνους καί τῆς φιλάτης ὀρθοδοξίας.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΧΡΥΣΤΟΣΟΜΟΣ Β΄

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Ἀξιότιμον Δήμαρχον Ἀθηνῶν
Κύριον Λεωνίδαν Κουρήν

Ἐμπλεοὶ Ἐθνικῆς ὑπερηφανείας, συγχαίρομεν Ὑμᾶς ὅλη
ψυχῇ καί καρδίᾳ, ἐπὶ τῇ φαεινῇ πρωτοβουλίᾳ καί τῇ ὄντως
ἐξαιρετικῇ ἐπιτυχίᾳ, διά τόν ὑπερπληθῆ ὄγκον καί τόν ἐνθερ-

μον πατριωτικόν παλμόν, τοῦ συλλαλητηρίου.

Εὐθὺς ὡς ἀνεφύη τό Μακεδονικόν Ζήτημα, ἡ Ἱερά ἡμῶν
Σύνοδος, συνεκάλεσε συνάθροισιν κλήρου καί λαοῦ ἐν τῷ
Δημοτικῷ Θεάτρῳ Πειραιῶς, καθ' ἣν διετρανώθη δι ὁμιλιῶν
καί ψηφίσματος ἡ ἐλληνικότης τῆς Μακεδονίας καί ἀπεδοκι-
μάσθησαν, ὀρυμνία τῇ γλώσσῃ, οἱ θρασεῖς καί φαῖδροι σφε-
τερισταί τῆς ἐνδόξου ἱστορίας τῆς Μακεδονίας. Αἱ στιγμαὶ
εἶναι ἰδιαζόντως κρίσιμοι! Οἱ Πανέλληνες συμπαριστάμεθα
ὁμοθυμῶς «ἐν τῷ αὐτῷ νοί καί τῇ αὐτῇ γνώμῃ», κατά τήν
ρῆσιν τοῦ Παύλου, μακράν κομματικῶν ἀντιθέσεων καί τῆς
ἀνωφελοῦς δυσμενοῦς κριτικῆς, εἰς τόν Ἐξοχώτατον Πρω-
θυπουργόν Κύριον Κων. Μητσοτάκην, σθεναρῶς ἀγωνιζόμε-
νον, πρός ἐπίτευξιν τοῦ ὑψίστου Ἐθνικοῦ σκοποῦ.

Πρός τοῦτο ἐπικαλούμεθα τήν ἄνωθεν ἀρωγήν καί συνα-
ντίληψιν διαπύρως εὐχόμενοι, ὅπως ὁ Πατήρ τῶν φώτων
φωτίσῃ καί κατευθύνῃ τήν Σύνοδον κορυφῆς τοῦ Ἑδιμβούργου,
εἰς ἐπικύρωσιν τῆς ὀρθῆς καί δικαίας ἀποφάσεως τῆς
Λισσαβώνας.

Θά εἶναι τοῦτο ἱστορικὴ δικαίωσις καί θρίαμβος τῆς ἀγιω-
τάτης Ὁρθοδοξίας καί τῆς Παμφιλότης Πατρίδος!

Ἐνθουσιῶντες ἀναφωνοῦμεν στεντορία τῇ φωνῇ: **Ἡ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ** καί θά παραμείνῃ
ἕσασι **Ἡ ΑΥΤῇ ΕΛΛΗΝΙΚῃ**.

Ἐπευλογοῦντες δέ πατρικῶς Ὑμᾶς καί πάντα τίμιον ἀγω-
νιστήν ὑπέρ τῶν ἀπαραγράπτων δικαιωμάτων τοῦ Ἐθνους,
διατελοῦμεν ἐν τιμῇ προσηκόντως.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β΄

Ἀρχιεπίσκοπος Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Κοινοποιήσις:

- Ἐξοχώτατον Πρόεδρον Δημοκρατίας κ. Κων/νον Καρα-
μανλῆν
- Ἐξοχώτατον Πρόεδρον Κυβερνήσεως κ. Κων/νον Μητσο-
τάκην
- Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων.
- Ἀξιότιμον Δήμαρχον Θεσσαλονίκης κ. Κων/νον Κοσμο-
πούλον
- Εἰς τόν τύπον.

ΘΕΜΑΤΑ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Νομικά παρατηρήσεις επί του υπ. αριθ. 46/1991 Βουλευματος του Συμβουλίου των Πλημμελειοδικών Δράμας, περί απαλλαγής των Σεβ. Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Πενταπόλεως κ. Καλλιοπίου και πανοσ. αρχιμ. π. Άμβροσίου Νικηφορίδη, από της κατηγορίας, επί αντιποιήσει στολής και διακριτικών θρησκευτικού λειτουργού της Ανατολικής Ορθοδόξου του Χριστού Εκκλησίας.

Υπό Νικήτα Κ. Αναγνωστοπούλου
Επιτίμου Δικηγόρου
παρ' Αρείω Πάγω και Συμβουλίω Επικρατείας

Β

Υ

Ός προς την χειροτονία του Σεβ. Πενταπόλεως εις πρεσβύτερον. Τό Βούλευμα αναφέρει: «Τό 1950, ό πρώτος των κατηγορουμένων, χειροτονήθηκε πρεσβύτερος από τον Επίσκοπο Φλωρίνης Χρυσόστομο, έναντιον του οποίου δέν είχε έκτελεστεί μέχρι τότε ή άνω ποινή της καθαιρέσεως (δέν έχει έκδοθει σχετικό διάταγμα), κυρίως διότι ή άνω 2/1935 απόφαση δέν έπιδόθηκε σ αυτόν, για ν αρχίσει ή προθεσμία άνακοπής και έφέσεως κατ αυτής, συνεπώς δέν έγινε τελεσίδικη».

Έν τή Εισαγγελική προτάσει αναφέρεται αναλυτικότερον: «Η άνωτέρω απόφαση δέν κατέστη ποτέ τελεσίδικη, ώστε νά είναι έκτελεστή, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις του ν. 5383/1932, διότι:

α) έφ όσον έκδόθηκε έρήμην των άρχιερέων, έπρεπε νά κοινοποιηθεί, ώστε ν άσκηθεί ένδικο μέσο (άνακοπή ή έφεση) ή νά παρέλθει άπρακτη ή προθεσμία προς άσκησή του, πράγμα πού δέν έγινε, διότι παρ όλο πού μέ τό υπ. αριθ. 80/26/85 ΕΑ 24-9-1990 έγγραφο του Πταισματοδικείου Αθηνών ζητήθηκαν τ άποδεικτικά επιδόσεως από την Γραμματεία της Ι. Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, σέ έκτέλεση προανακριτικής παραγγελίας, δέν απέστάλησαν αυτά, β) εάν πράγματι ήταν τελεσίδικη, κατόπιν άσκηθέντος ένδίκου μέσου, θά έπρεπε νά εξέδιδετο απόφαση του Δευτεροβαθμίου διά τούς άρχιερείς Δικαστηρίου, γ) για νά ήταν έκτελεστή ή παραπάνω απόφαση (έφ όσον ήταν τελεσίδικη) θά έπρεπε νά έκδοθει τό Προεδρικό Διάταγμα περί της καθαιρέσεως των, όπως απαιτεί ό νόμος, πράγμα πού δέν συνέβηκε, διότι ουδέποτε αναφέρθηκε κάτι τέτοιο. Σύμφωνα μέ τίς απόψεις μας αυτές, ή μή έκδοση Π.Δ/τος περί

καθαιρέσεως των παραπάνω άρχιερέων, δέν επέφερε τίς νόμιμες συνέπειες της ποινής αυτής και έπομένως οί άνωτέρω δέν στερήθηκαν ποτέ της έξουσίας προς τέλεση μυστηρίων και ιερατικών πράξεων, μέ συνέπειαν, μή αποβαλόντες, τό άρχιερατικό αξίωμα, οί γενόμενες άπ αυτούς χειροτονίες νά είναι ισχυρές, τελεσθείσες άπό νομίμους φορείς της ιερωσύνης».

Όθεν, παρατηρείται ότι βεβαιούται δικαστικώς ότι ή καθαιρετική απόφασις κατ των τριών άρχιερέων, και συγκεκριμένως του πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, δικασθέντων έρήμην, δέν κατέστη ποτέ τελεσίδικος, διότι δέν έκοινοποιήθη ποτέ εις τούτον, ως επιβάλλει ό ν. 5383/1932 «περί των έκκλ. δικαστηρίων και της πρό τούτων διαδικασίας», και δέν έξεδόθη τό περί έκτελέσεως της καθαιρέσεως προβλεπόμενον ύπ αυτού Π/κόν Δ/γμα, ως όρθώς αναφέρεται έν τώ Βουλευματι και τή Εισαγγελική προτάσει. Καί ούτω ή καθαιρέσις, άνίσχυρος καταστάσα, δέν παρήγαγε έννομα αποτελέσματα. Και συνεπώς αί τελεσθείσαι παρά του πρ. Φλωρίνης ιερατικά πράξεις και χειροτονίαί, ως και ή τοιαύτη του Πενταπόλεως εις πρεσβύτερον τυγχάνουν κανονικάί και έγκυροι.

Άλλά εις τό άνίσχυρον της καθαιρετικής αποφάσεως, λόγω μή τελεσιδικίας ταύτης, πρέπει νά προστεθή και ή άκυρότης ταύτης, διά τόν δικονομικόν (διαδικαστικόν) λόγον, της μη κανονικής κλητεύσεως του πρ. Φλωρίνης και των λοιπών καταδικασθέντων εις την έρήμην δίκην, τουτέστι της μή κλητεύσεως των δίκ και μέσω δ ύ ο έπισκόπων, ως διακελεύει ό ΟΔ Αποστ. Κανών, προκειμένου περί κατηγορουμένων επισκό-

πων, ενώ οὔτοι ἐκλητεύθησαν ἀπαξ μόνον μέσω τῆς Ἀστυν. Ἀρχῆς, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ν. 5383/1932.

Ἡ τοιαύτη κλήτευσις ἦτο: 1) ἀντικανονική, καθόσον ἐν περιπτώσει ἀντιθέσεως νόμου τῆς Πολιτείας πρὸς κανόνα τῆς Ἐκκλησίας, κατισχύει ὁ κανὼν τῆς Ἐκκλησίας. Συνεπῶς, οὗτος ἔδει νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ οὐχὶ ὁ νόμος. Καὶ 2) ἀντισυνταγματική, καθόσον τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος (ἀρθ. 2 τότε καὶ νῦν 3) ἐπιτάσσει τὴν ἀπαρασάλευτον τήρησιν τῶν Συνοδικῶν καὶ Ἀποστολικῶν Κανόνων, οἷος τυγχάνει ὁ ΟΔ' (Ἰδετε καὶ σχετικὴν διατριβὴν μου «Νομοκανονικαὶ Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου διὰ τοὺς ἀρχιερεῖς Συνοδ. Δικαστηρίου, περὶ καθαιρέσεως ἀπὸ τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος, τῶν Μητροπολιτῶν πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, Δημητριάδος Γερμανοῦ καὶ Ζακύνθου Χρυσοστόμου, ἐξ ἀπόψεως διαδικαστικῆς», ἐν «Φωνῇ τῆς Ὁρθόδοξης», φ. 835 Αὐγ. - Σεβρίου 1990, σελ. 10-11 καὶ φ. 836, Ὁβρίου 1990, σελ. 16-17). Συνεπῶς, κατὰ μείζονα λόγον, ἡ χειροτονία εἰς πρεσβύτερον τοῦ Σεβ. Καλλιπίου ἦτο κανονικὴ καὶ ἐγκυρὸς.

Εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ Σεβ. Πενταπόλεως, διωχθεὶς παλαιότερον ἐπὶ ἀντιποιήσει ὑπηρεσίας θρησκευτικοῦ λειτουργοῦ (ἐπὶ παραβάσει τῶν αὐτῶν ἀρθρῶν 175 καὶ 176 Π.Κ.), διὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ εἰς πρεσβύτερον, ὑπὸ τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ἀπηλλάγη τῆς κατηγορίας, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1344/1984 Βουλευμάτος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πειραιεὶ Πλημ/κῶν, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον τῆς μὴ τελεσιδικίας τῆς καθαιρετικῆς κατὰ τοῦ ἀειμνήστου Χρυσοστόμου ἀποφάσεως.

VI

Ὡς πρὸς τὴν χειροτονίαν τοῦ Σεβ. Πενταπόλεως εἰς Ἐπίσκοπον. Τὸ Βούλευμα ἐπάγεται: «Τὴν 12-2-1979 ὁ πρῶτος τῶν κατηγορουμένων, μετ' ἐκλογῆς, χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος ἀπὸ τοὺς Μητροπολίτας Γ.Ο.Χ. Κορινθίας Κάλλιστο καὶ Ἀχαΐας Καλλίνικο καὶ Αἰολίας Γερμανό, οἱ ὅποιοι χειροτονήθηκαν ἀπὸ ἐπισκόπους πού εἶχαν χειροτονηθεῖ ἀπὸ ἄλλους ἐπισκόπους, χειροτονημένους ἀπὸ δύο τουλάχιστον ἐπισκόπους τῆς Ὑπερῶριας Ρωσικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, σύμφωνα μέ ὅσα ἀναλύονται εἰδικώτερα στὴν ἄνω Εἰσγ. πρόταση. Οἱ γενόμενες ἀπὸ ἐπισκόπους ἄλλων ὀρθοδόξων ἢ καὶ ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν χειροτονίες ἀναγνωρίζονται ὡς ἐγκυρες, ἀρκεῖ οἱ Ἐκκλησίαι αὐτές, ὅπως ἡ ὡς ἄνω Ὑπερῶρια

Ρωσικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ν' ἀναγνωρίζουν τὴ χειροτονία (ιερωσύνη) ὡς μυστήριον (Φραγκίστα ὅπου παραπάνω σελ. 112)».

Ἐν τῇ Εἰσγ. προτάσει ἀναφέρεται εἰδικώτερον διὰ τὴν Ὑπερῶριον Ρωσ. Ὁρθ. Ἐκκλησίαν: «Εἶναι τὸ Τμήμα ἐκεῖνο τῆς Ρωσ. Ἐκκλησίας πού ἐξῆλθε τῆς Ρωσίας, μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1917, ἡ δὲ διοίκησις τῶν Ἐπισκόπων αὐτῆς ἀναγνωρίσθηκε τὸ ἔτος 1920 ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Τύχωνα... Ἔτσι ἀπὸ τὴν Ἱ. Σύνοδο τῆς ἀνωτέρω Ἐκκλησίας πού ἀκολουθεῖ τὸ Πάτριον Ἐκκλ. Ἡμερολόγιον μετὰ τῶν ἐτῶν 1960 καὶ 1962 χειροτονήθηκαν μέ τὴ σειρά α) ὁ ἀρχιμ. Ἀκάκιος Παπᾶς σέ ἐπίσκοπο Ταλαντίου ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Σικάγου Σεραφεῖμ καὶ τὸν Ἐπίσκοπο Θεόφιλο, β) ὁ ἀρχιμ. Αὐξέντιος Πάστρας σέ ἐπίσκοπο Γαρδικίου ἀπὸ τὸν Ἀκάκιον Πάπαν καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χιλῆς καὶ Περού Λεόντιο, γ) ὁ ἀρχιμ. Γερόντιος Μαριόλης σέ ἐπίσκοπο Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας ἀπὸ τοὺς Ἀκάκιον Παπᾶν, Αὐξέντιον Πάστραν καὶ Ἐπίσκοπο Κυκλάδων Παρθένιο, δ) τὸ ἔτος 1971 οἱ Μητροπολίτες Κορινθίας Κάλλιστος καὶ Κιτίου Ἐπιφάνιος ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς Γερμανίας Φιλόθεο καὶ Αὐστραλίας Κων/νο, οἱ ὅποιοι ἀνεκλήθησαν ἀπὸ τὴν Σύνοδο τῶν Ἐπισκόπων αὐτῆς. Οἱ ἀνωτέρω χειροτονηθέντες χειροτόνησαν περαιτέρω τοὺς ὑπολοίπους ἀρχιερεῖς τῆς Μαθαϊκῆς Παρατάξεως καὶ οἱ ἀρχιερεῖς τὸν Κλήρο (βλ. ἐκτενέστερη ἀνάλυση στό Βούλευμα Πλημ. Πειραιῶς 54/1976 ὅπ. παρ.)».

Παρατηρεῖται χάριν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας ὅτι, ὡς πρὸς τοὺς Μητροπολίτας Κορινθίας Κάλλιστον καὶ Κιτίου Ἐπιφάνειον, οὔτοι, ἀκριβῶς εἰπεῖν, δέν ἐχειροτονήθησαν, ὡς προφανῶς ἐκ παραδρομῆς ἀναφέρεται ἐν τῇ Εἰσγ. προτάσει, ἀλλὰ ἐχειροθετήθησαν, (διότι ἦσαν χειροτονημένοι) ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς Γερμανίας Φιλόθεον καὶ Αὐστραλίας Κων/νον, συμφώνως τῇ ὑπ. ἀριθ. πρωτ. 16-11 τῆς 15/28 Σεβρίου 1971 κανονικῶς τεκμηριωμένη ἀποφάσει τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ὑπερῶριου Ρωσ. Ὁρθ. Ἐκκλησίας (ἴδετε ταύτην). Καὶ οὕτω ἀπεκατεστάθη ἡ ὀρθὴ κανονικὴ τάξις, ἡ μὴ τηρηθεῖσα, ὡς ἐκ τῆς ὑπὸ μόνου τοῦ Βρεσθένης χειροτονίας τοῦ πρώτου ἐπισκόπου τῆς Παρατάξεώς του, ὡς ἀναλυτικῶς ἀναφέρεται ἐν τῇ ὡς ἄνω ἀποφάσει τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ὑπερ. Ρωσ. Ὁρθ. Ἐκκλησίας.

Διευκρινίζεται δ' ὅτι οἱ συμπράξαντες, μετὰ τοῦ Κορινθίας Κάλλιστου, εἰς τὴν χειροτονίαν

τοῦ Πενταπόλεως, Μητροπολίται Ἀχαΐας Καλλίνικος καὶ Αἰολίας Γερμανός χειροτονήθησαν κανονικῶς καὶ ἐγκύρως ὑπὸ τοῦ Καλλίστου, τῇ συμπράξει τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἀντωνίου, χειροτονηθέντος ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ἐν τῷ 54/76 Δικαστικῷ Βουλευματι καὶ τῇ Εἰσαγ. προτάσει ἀναφερομένων κανονικῶς καὶ ἐγκύρως χειροτονημένων ἀρχιερέων Αὐξεντίου Πάστρα καὶ Γερωντίου Μαριόλη.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν δεδομένων τούτων ὁ Σεβ. Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος τυγχάνει νόμιμος φορεὺς τῆς ἀρχιερωσύνης, δικαιούμενος νὰ φέρῃ δημοσίως τὴν τεταγμένην ἱερατικὴν στολὴν καὶ τὰ ἐπισκοπικά διακριτικά (ἐγκόλπιον καὶ ποιμαντορικὴν ράβδον) ἅτε ὢν κανονικὸς ἐπίσκοπος, ἔχων τὴν ἐξουσίαν νὰ τελῇ ἀκωλύτως ἅπαντα τὰ τοῖς ἀρχιερεῦσι προσήκοντα.

VIII

Διὰ τὸ ἀδιαμφισβήτητον κανονικὸν κύρος τῆς Ὑπερ. Ρωσ. Ὁρθ. Ἐκκλησίας, ἀκολουθοῦσης τὸ Ὁρθ. Ἑορτολόγιον, ἴδετε καὶ τὴν διδακτορικὴν Διατριβὴν τοῦ θεολόγου Θωμᾶ Φίτζεραλδ, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Οἱ σχέσεις μεταξύ Ἑλλην. Ὁρθοδ. Ἀρχιεπισκοπῆς Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ρωσ. Ὁρθ. Ἐκκλησίας εἰς Η.Π.Α., κατὰ τὴν χρον. περίοδον 1921 - 1971», ἐγκριθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 44/11-10-1984 ἀποφάσεως τῆς θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης.

Ἐν αὐτῇ διαπιστοῦται ἐκ πολλῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ἡ ἀναγνώρισις τῆς Ὑπερ. Ρωσ. Ὁρθ. Ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς ὡς κανονικῆς Ἐκκλησίας. Ἀρκοῦμεθα ἀναφέροντες ἐνταῦθα ὅτι ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς περιλαμβάνει εἰς τὴν κατ' ἔτος ἐκδιδομένην Ἐπετηρίδα τῆς μεταξύ τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν Ὑπερ. Ρωσ. Ὁρθ. Ἐκκλησίαν, παρ' ὅλον ὅτι αὕτη ἀπέχει τῆς μετ' αὐτῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας.

Εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα περὶ τοῦ κανονικοῦ κύρους τῆς Ὑπερ. Ρωσ. Ὁρθ. Ἐκκλησίας καταλήγει καὶ ὁ Καθηγητὴς τοῦ Ἐκκλησιολογικοῦ ἐν τῷ Π/ω Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδων Τρωϊάνος εἰς τὴν ἀπὸ 15-3-1992 Γνωμοδότησίν του. (Ἀδημοσίευτον).

Ἐξ ἄλλου, καὶ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἱερολύμων ἔχει ἀναγνωρισθῆ αὕτη, καθόσον εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ ἀρχιμ. Τιμοθέου Θέμελη εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Ἰορδάνου (τοῦ μετέπειτα Πατριάρχου Ἱεροσολύμων γενομένου), συνέπραξε καὶ ὁ Ρώσος Μητροπολίτης Ἀναστάσιος, διατελέσας καὶ Πρόεδρος τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ὑπερ. Ρωσ. Ὁρθ. Ἐκκλησίας (ἴδετε ἐν «Θρησκ. καὶ Χριστιανικῇ Ἐγκυκλοπαίδεια», σελ. 777-778).

(Εἰς τὸ προσεχές, τὸ Γ' καὶ τελευταῖον μέρος, εἰς ὃ ἐκτίθεται ἡ χειροτονία τοῦ ἀρχιμ. π. Ἀμβροσίου Νικηφορίδη καὶ ὁ ἐπίλογος).

Ἡ ἹΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΕΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΩ ΠΑΝΣΕΒΑΣΜΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ «ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ»

Μετὰ πάσης λαμπρότητος ἐτελέσθη αὕτη εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱ. Ναόν τῆς Ἀφ' ἑσπέρας, ἐγένετο ὁ Μέγας Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν πανοσ. ἀρχιμ. π. Χρυσοστόμου Βάρκα, π. Γερωντίου Λουδάρου, π. Μεθοδίου Μανωλοπούλου, τοῦ καὶ ἐφημερίου τῆς Μονῆς καὶ τοῦ ἱερολ. διακόνου Γρηγορίου Ταυλαρίου.

Ἐγένετο ἡ ἀρτοκλασία. Καὶ ὠμίλησεν ὁ ἀρχιμ. π. Χρυσόστομος Βάρκας καταλλήλως περὶ τῆς αγιότητος καὶ τῆς θαυματουργικῆς δράσεως τοῦ Μεγάλου πατρός τῆς Ἐκκλησίας καὶ προστάτου ἀγ. Νικολάου.

Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέρα, ἀπὸ πρωΐας κατεκλύσθη ὁ Ναός ὑπὸ τῶν πιστῶν, οἱ ὅποιοι μέ

βαθείαν κατάνυξιν παρηκολούθησαν τὴν θ. λειτουργίαν, προεξάρχοντος τοῦ σεπτοῦ ποιμενάρχου μας κ. Γερωντίου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν πανοσ. ἀρχιμ. π. Μακαρίου Πικίου καὶ π. Μεθοδίου Μανωλοπούλου, τοῦ πανοσ. ἱερομονάχου π. Θεολόγου Ἀποστολοπούλου καὶ τοῦ ἱερολ. διακόνου Γρηγορίου Ταυλαρίου.

Ἐπηκολούθησε ἡ λιτάνευσις τῆς Ἀγίας Εἰκόνης, τῇ συνοδείᾳ ὅλων τῶν πιστῶν, εἰς ἱκανὴν ἀπὸ τῆς Μονῆς διαδρομὴν καὶ ἔληξε ἡ σεμνὴ τελετὴ μέ τας εὐλογίας καὶ τας εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Ἡ Μονὴ αὕτη, εὐρισκόμενη εἰς κεντρικὸν σημεῖον τῆς πόλεως τοῦ Κορυδαλλοῦ, ἀποτελεῖ φάρον τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀνηγέρθη τῇ εὐλαβεῖ ἐμπνεύσει, φροντίδι καὶ δαπάνῃ τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφῆς Μαρίνης μοναχῆς, βοηθουμένης ὑπὸ τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφῆς Φεβρωνίας μοναχῆς, ἡ ὁποία τῆς συμπαρίσταται, παντὶ τρόπῳ, πασχούσης

τελευταίως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἂν καὶ αὕτη πάσχει ἐκ τῆς αὐτῆς νόσου, ἐλαφρότερον. Ἀμφότεροι διακρίνονται διὰ τὸ καταπάγιον ὀρθόδοξον φρόνημά των καὶ τὴν ἀγάπην τῶν πρὸς τὴν κατὰ Θεὸν ἀσκήσιν.

Συγχαίρομεν τὰς Ὁσιωτάτας μοναχάς, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Ἱερᾶς πανηγύρεως τῆς Μονῆς, εὐχόμενοι ἐκ βαθέων ὅπως ὁ Κύριος καὶ τῶν ἀπάντων Δεσπότης, πρεσβείαις τοῦ Ἀγ. Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ καὶ τῆς κραταιᾶς Προστάτιδος τῶν ἐξ ὀφθαλμῶν νοσημάτων πασχόντων, Ἀγίας Παρθενομεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς, θεραπεύσῃ ταύτας καὶ μακροημερεύουν πρὸς ἀκώλυτον συνέχισιν τῆς πνευματικῆς των ἀσκήσεως καὶ διακονίας, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ἀγιότητος Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ - ΚΑΜΙΝΙΑ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἀγίας Πανηγύρεως τοῦ ἁγ. Φιλίππου, ἐφοροστάτησε ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Γερόντιος, μετὰ ἐκλεκτοῦ ἱερατείου. Κατ' αὐτὸν ἔλαβε χώραν καὶ μεγάλη ἀρτοκλασία πρὸς γενικὴν ὀρθόδοξον παρηγορίαν.

Κατὰ τὴν κυριώνυμον, ἡμέραν Παρασκευῆν, ἐκτός τοῦ οἰκείου ἱεράρχου, εὐρίσκετο ὡς συλλειτουργγός, ὁ Εὐρίπου κ. Ἰουστίνος, συμπαραστατούμενοι ὑπὸ τῶν ἀρχιμ. π. Γεροντίου Λουδάρου καὶ τοῦ ἱεροδ. π. Γρηγορίου Ταυλαρίου, καθὼς ἐπίσης καὶ τοῦ αἰδ. π. Καλλινίκου Μουράτογλου, προϊσταμένου τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱ. Ναοῦ. Οἱ ἱεροψάλται μέ βυζαντινὴν κατάνυξιν συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς πανηγύρεως, μετὰ τὸ πέρασ τῆς ὁποίας προσεφέρθησαν στήν αἴθουσαν τοῦ Ἱ. Ναοῦ σχετικὰ ἀναψυκτικά.

Ι. ΜΟΝΗ ΑΓ. ΑΡΤΕΜΙΟΥ ΕΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΩ

Ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ ἁγ. Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου, ἐπανηγύρισε ἱεροπρεπῶς τόσο κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν ὅσον καὶ κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν. Ὁ οἰκεῖος ἱεράρχης κ. Γερόντιος, παρευρίσκετο εἰς ἀμφοτέρας τὰς θείας λειτουργίας συμπαραστατούμενος ἀπὸ τὸν Εὐρίπου κ. Ἰουστίνον, καὶ ἐκλεκτὸν ἱερατεῖον. Μεγάλῃ ἀρτοκλασίᾳ ἀπὸ ἀφθονίαν ἄρτων ἡὺλογήθη παρὰ τῶν ἀρχιερέων, χορὸς δὲ ἱεροψαλτῶν μέ ἐπικεφαλῆς τὸν κ. Ἰωάν. Συμεωνίδην ἀπέδωσαν τὰ τῆς θείας λειτουργίας μέ ἰδιαίτεραν καλλιτεχνικὴν καὶ πνευματικὴν ἑξαρσιν.

Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὤμιλῃσε κατὰ τρόπον θεολογικόν ὁ ἱερομ. Νεόφυτος, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ὁ πνευματικὸς πατήρ τοῦ διακόνου ὁ ὁποῖος ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος ἐν πλήρει κατανύξει καὶ ἱεροπρεπείᾳ.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς θείας λειτουργίας ἐπηκολούθησε εἰς τὰ νεοῖδρυθέντα δώματα τῆς Ἱ. Μονῆς ἐκλεκτὴ τράπεζα ἀγάπης εἰς ἣν παρεκάθησεν ὅλον

τὸ πλήρωμα τῆς ἐκκλησίας καθὼς ἐπίσης καὶ οἱ ἐπίσημοι τῆς περιοχῆς. Εἰς τὴν τράπεζαν ὤμιλῃσε ὁ π. Νεόφυτος εἰς τὸν ὁποῖον ἀνταπλήντησεν ὁ κ. Ζήσης Παπαδόπουλος ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Μονῆς εὐχαριστῶν καὶ τὸν ὀμιλητὴν καθὼς καὶ τοὺς παρευρεθέντας συνδαιτυμόνας.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΑΓ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ - ΣΑΛΑΜΙΣ

Κατὰ τὴν πανήγυριν τῆς Μεγαλομάρτυρος Ἀγ. Αἰκατερίνης τὴν 25ην Νοεμβρίου ἐ.ἐ., εἰς τὴν ὁμῶνυμον Ἱ. Μονὴν ἔλαβε χώραν θεία λειτουργία μέ τὸν ἀρχιμ. π. Πολύκαρπον Μπεγγινὴν πλαισιούμενον ὑπὸ τοῦ ἀρχιμ. π. Γεροντίου Λουδάρου καὶ τὸν ἱεροδ. Γρηγόριον Ταυλαρίου.

Ἱεροψάλται οἱ ὁποῖοι ἐπλαισίωσαν τοὺς ἱερομένους ἦσαν ὁ Ἱ. Συμεωνίδης καὶ Ἱ. Περδικούρης, ἀριστερός δὲ ὁ Ἱ. Σουλιώτης. Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὤμιλῃσε ὁ Πρωτονοτάριος κ. Χ. Χαλβατζῆς ἐνώπιον τοῦ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος. Ἐπηκολούθησε τράπεζα ἰδιαίτερα φροντισμένη ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν Πελαγία καὶ πλῆθος ἄλλων φίλων καὶ γνωστῶν τῆς Σαλαμίνας. Ὅπως πάντα ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης καὶ οἱ περὶ αὐτὴν χώροι εἶναι ἰδιαίτερως προσεγμένοι καὶ ἀπαστράπτοντες.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ

Μέ ἰδιαίτεραν ἀγάπην καὶ φροντίδα τὸ ὁμώνυμον Μονήριον τοῦ ἁγ. Νικολάου ἐπανηγύρισε μέ ἱεουργόν τὸν π. Πολύκαρπον Μπεγγινὴν καὶ ἱεροψάλτες τὸν Ἱ. Περδικούρην καὶ ἀριστερόν τὸν Ἱ. Σουλιώτην. Ἡ ἐκκλησία ἦτο ἀσφυκτικῶς πλήρης ἀπὸ ἐκκλησίασμα ἐν μέσω λαμπροτάτης φθινώπορινῆς ἡμέρας.

Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὤμιλῃσε ὁ Πρωτονοτάριος κ.Χ. Χαλβατζῆς ἐξάρας τὴν θείαν προσωπικότητα τοῦ ἁγ. Νικολάου, ὅτι ὁ ἁγ. Νικόλαος εἶναι μοναδικὸς ἐν τοῖς ἱεροῖς γράμμασι μέ τὸν τίτλον τοῦ Παναγίου.

Ὁμίλῃσε ἐπίσης γιὰ πρόσφατα θαύματα τοῦ ἁγίου καὶ ἰδιαίτερως γιὰ τὸ θαῦμα τῆς λυτρώσεως ὁλοκλήρου φορτηγοῦ πλοίου διότι ἐν μέσω μαινομένης θυέλλης, μέ λάδι κανδήλας τοῦ ἁγίου, μαζί του πού εἶχε ὁ μάγειρας τοῦ πλοίου, φίλος τοῦ γράφοντος ἐδημιούργησε νηνεμίαν καὶ φοβερὴν αἰσθησιν εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα.

Ἐπηκολούθησε ὡς συνήθως τράπεζα, ὅπου παρευρέθη ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἰδιαίτερως φροντισμένη ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τοῦ π. Πολυκάρπου καὶ ἄλλων Σαλαμινίων ἀξιούτων κυριῶν.

ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Υπό του Ἀρχιμανδρίτου Μακαρίου Καθηγουμένου
τῆς Ἱ. Μ. Ἀδελφοθεοῦ.

Τί λέγεται Ἐπίσκοπος

Ἐπίσκοπος εἶναι καί λέγεται ὁ θεατής καί φροντιστής πάντων τῶν Χριστιανῶν εἰς τήν Ἐπαρχίαν αὐτοῦ, δύναμιν δέ ἔχων τελεστικήν, δηλαδή νά κάμνῃ Ἱερεῖς, Διακόνους, Ὑποδιακόνους καί Ἀναγνώστας, νά ἔχῃ δέ ἐξουσίαν εἰς πάντας τά Ἐκκλησιαστικά.

Ὁ μα' κανόνας παρομοίως μέ τόν λη' τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, δίδει εἰς τόν Ἐπίσκοπον ὅλην τήν ἐξουσίαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων λέγοντας:

Προστάζομεν ὁ Ἐπίσκοπος νά ἔχῃ τήν ἐξουσίαν τῶν πραγμάτων τῆς Ἐκκλησίας. Διότι ἐάν ἐμπιστεύομεν εἰς αὐτόν τās τιμίας ψυχάς τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ὅλος ὁ κόσμος δέν εἶναι ἀντάξιός, δέν χρειάζεται νά παραγγέλωμεν, ὅτι ὅλα τά τῆς Ἐκκλησίας χρήματα καί πράγματα πρέπει νά διοικῶνται κατὰ τήν ἐξουσίαν αὐτοῦ καί νά μοιράζονται εἰς τοὺς πτωχοὺς καί πένητας μετὰ φόβου Θεοῦ καί πάσης εὐλαβείας, διὰ μέσου τῶν Πρεσβυτέρων καί Διακόνων, διὰ νά φυλάττῃ τόν ἑαυτόν του ἀπρόσκοπτον εἰς ὅλους καί ἀνεπίληπτον εἰς τὰ πάντα.

Καί ὁ Ἐπίσκοπος λέγει (μα') πρέπει ν' ἀπολαμβάνῃ ἀπό τὰ πράγματα τῆς Ἐκκλησίας τὰ ἐξοδα, τόσον διὰ τίς ἰδικές του ἀνάγκες ὅσον καί ὅλων τῶν ξένων ἀδελφῶν, οἱ ὅποιοι ἔρχονται εἰς αὐτόν, ὥστε οὔτε ὁ ἴδιος, οὔτε οἱ ξένοι νά ὑστεροῦνται τῶν ἀναγκῶν. Διότι ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ ἐπρόσταξε νά τρέφονται ἀπό τό θυσιαστήριον οἱ εἰς τό θυσιαστήριον παραστέκοντες καί θυσιάζοντες Ἱερεῖς (στ' καί ζ' ἐδάφιο τοῦ Γ' κεφ. τοῦ Λευϊτικοῦ).

Ὁ δέ λη' Κανόνας διορίζει ὁ Ἐπίσκοπος νά ἔχῃ τήν φροντίδα ὅλων τῶν πραγμάτων τῆς Ἐκκλησίας, ἄς τὰ κυβερνᾷ δέ μέ φόβο καί προσοχή στοχαζόμενος ὅτι ἔχει τόν Θεόν ἔφορον καί ἐξεταστήν εἰς τήν κυβέρνησιν αὐτῶν. Ὅμως δέν ἔχει καί ἄδεια νά οἰκαιοποιῇται καί νά λέγῃ ὅτι εἶναι ἰδικόν του κανένα πράγμα ἀπ' αὐτά, ἢ νά χαρίζῃ εἰς συγγενεῖς του τὰ ἀφιερωμένα εἰς τόν Θεόν. Ἄς ἐλεῇ αὐτούς τοὺς συγγενεῖς του ὡς ἀπλοῦς πτωχοὺς καί ὄχι ὡς συγγενεῖς, ὅταν εἶναι ἀνάγκη.

Χωρίς τό θέλημα τοῦ Ἐπισκόπου οἱ Ἱερεῖς καί Διάκονοι νά μήν κάμνουν τίποτε Ἐκκλησιαστικό.

Ὁ λθ' Κανόνας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ὁρίζει, ὅτι οἱ Ἱερεῖς καί Διάκονοι χωρίς τήν γνώμην καί ἄδειαν τοῦ Ἐπισκόπου τῶν, δέν ἠμποροῦν νά ἐνεργήσουν κανένα ἱερατικόν λειτουργημα.

Ἐξηγώντας ὁ Ζωναρᾶς καί ὁ Βαλσαμών τόν Κανόνα τοῦτον λέγουν ὅτι οἱ Ἱερεῖς καί Διάκονοι οἱ ἐν ἐκάστη Ἐπαρχίᾳ εὐρισκόμενοι, νά μήν κάμνουν τίποτε χωρίς τό θέλημα τοῦ Ἐπισκόπου αὐτῶν, δηλαδή οὔτε νά ἐξομολογοῦν, οὔτε νά ἀφορίζουν, οὔτε νά συγχωροῦν. Ἐπειδή λέγει ὁ Ἐπίσκοπος κυρίως ἐνεπιστεύθη τόν λαόν τοῦ Κυρίου. Ἀπό τόν ἴδιον θά ζητηθῇ χρεωστικῶς ἀπό τόν Θεόν λογαριασμός ἀκριβός διὰ τās ψυχάς τοῦ ποιμνίου του.

Περί Ἐπισκόπου ὅπου ἀμελεῖ τό ποιμνίον αὐτοῦ, καί δέν παιδεύει εἰς τήν εὐσεbeίαν.

«Υἱέ, ἀνθρώπου, σκοπὸν τέθεικά σε τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, καί τῷ οἴκῳ Ἰούδα· εἰ μὴ διστείλῃ, μηδὲ λαλήσεις, ἀποθάνειται ὁ ἀνομος ἐν τῇ ἀνομίᾳ αὐτοῦ, καί τό αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου ἐκζητήσω». (Ἰεζεκιήλ γ' 17)

Ὁ ΝΗ' Κανόνας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ὁρίζει:

Ὅποιος Ἐπίσκοπος, ἢ Πρεσβύτερος ἀμελεῖ τοὺς κληρικούς του καί ὅλον τόν υπόλοιπὸν λαόν, δέν διδάσκει δέ αὐτοὺς τὰ τῆς εὐσεbeίας δόγματα καί ἔργα ἄς ἀφορίζεται ἕως ὅτου νά διορθωθῇ. Ἐάν δέ ἐπιμένῃ εἰς τήν ἀμέλειαν καί ραθυμίαν του, ἄς καθαίρεται ὁλότελα ὡς τῆς Ἐπισκοπῆς ἢ τοῦ Πρεσβυτερίου ἀνάξιος.

Ἐξηγώντας ὁ Ζωναρᾶς καί ὁ Βαλσαμών τόν παρόντα Κανόνα λέγουν ὅτι, χρέος ἀπαραίτητον ἔχει κάθε Ἐπίσκοπος νά διδάσκῃ τόν λαόν αὐτοῦ, νά τοὺς φέρνῃ εἰς Θεογνωσίαν καί σεμνότητα ζωῆς.

Ὁ Θεός διὰ τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιήλ λέγει πρὸς τοὺς ἀρχηγούς τῶν λαῶν, ὅτι ἐάν ἐσεῖς δέν λαλήται πρὸς ἐπιστροφήν τοῦ λαοῦ, καί ἀποθάνῃ τίς εἰς ἁμαρτίαν, ἀπὸ ἐσᾶς θά ζητηθῇ ἡ ψυχὴ ἐκείνου. (Ἰεζεκιήλ γ' 17).

«Τόσον εἶναι μέγα καί ἀπαραίτητον τό χρέος τῶν Ἀρχιερέων, ὅπου ἔχουν ἀπέναντι εἰς τόν λαόν ὁπού τοὺς ἐμπιστεύθηκε. Ἐάν τίποτε ἄλλο δέν τοὺς παρακινή εἰς τό νά μήν ἀμελοῦν ἄς τοὺς παρακινήσῃ τό ὄνομα τοῦ Ἐπισκόπου ὅπου ἔχουν, τό ὅποιον σημαίνει σκοπία καί σκοπὸν. Διὰ τοῦτο καί μέσα στό θυσιαστήριον τό ἱερόν σύνθρονον ἔχει ἰδρυθεῖ, ἔτσι ὥστε ὁ Ἀρχιερεὺς καθεζόμενος εἰς αὐτό νά βλέπῃ ἀπὸ ὑψηλά, τόν ὑποκείμενον λαόν καί μέ ἀκριbeίαν τοῦτον νά ἐπισκοπῇ, οἱ δέ Πρεσβύτεροι συνκαθεζόμενοι καί συνιστάμενοι μέ αὐτόν νά καταρτίζουν τόν λαόν, ὡς σύμπονοι δοθέντες εἰς τόν Ἐπίσκοπον», λέγει ὁ Ζωναρᾶς.

Τό ἴδιο νόημα φανερώνει καί ὁ θρόνος τοῦ Ἀρχιερέως εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Σκοπία ὑπερτάτη διὰ τοῦτο ὀνομάσθῃ καί ἱερά τοῦ θρόνου περιωπή, κατὰ τόν Διάκονον Ἰγνάτιον (εἰς τόν βίον τοῦ Πατριάρχου Νικηφόρου).

Ὁ Ἐπίσκοπος νά μήν κάμνη χειροτονία ἔξω τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

Ὁ λεῖ Κανόνας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ὀρίζει ὅτι οὐδεὶς Ἐπίσκοπος ἔχει ἐξουσίαν νά κάμνη χειροτονία ἔξω τῶν ὁρίων τῆς Ἐπισκοπῆς του, ἢ ἄλλο Ἐκκλησιαστικόν λειτουργήμα νά ἐνεργῇ εἰς τὰς πολιτείας ἐκεῖνας καί χώρας, ὅπου δέν εἶναι εἰς αὐτόν ὑποκείμενας. Ἐάν δέ παραβῇ τόν παρόντα Κανόνα καθαιρῇτε μαζί μέ τόν χειροτονούμενον. Τότε μόνο ἔχει τήν ἄδειαν νά ἐνεργῇ τὰ τοιαῦτα, ὅταν προσκαλεσθῇ ἀπό τόν Ἀρχιερέα τῶν τόπων ἐκείνων.

Ὁ δέ ἡ' Κανόνας τῆς σ' ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, δέν συγχωρεῖ ἐκείνους ὅπου ἀναχωροῦν

ἀπό τὰς Ἐκκλησίας τῶν Κληρικῶν, διὰ βαρβάρων ἐπιδρομῆν ἢ διὰ βαρύτητα χρεῶν ἢ διὰ ἄλλην τινά περίστασιν. Προστάζει δέ ἀφοῦ παύσῃ ἡ αἰτία ἐκεῖνη διὰ τήν ὁποῖαν ἀνεχώρησαν, νά ἐπιστρέφουν πάλιν εἰς τὰς Ἐκκλησίας των. Ὅποιος δέν ποιῇ κατὰ τόν Κανόνα τοῦτον, ἄς ἀφορίζεται καί αὐτός καί ὁ κρατῶν αὐτόν καί ὁ κρατῶν αὐτόν Ἐπίσκοπος εἰς τήν Ἐπαρχίαν του, ἕως ὅτου νά ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ἴδια.

Ὁ δέ ισ' Κανόνας τῆς Α' Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὀρίζει ὅτι, ἐάν κάποιος Ἐπίσκοπος πάρῃ ἀπό ἄλλην Ἐπαρχίαν Διάκονο καί τόν χειροτονήσῃ εἰς Ἱερέαν, ἢ τοῦ δώσῃ ὀφθίκιον, χωρίς τήν συγκατάθεσιν τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου νά εἶναι ἄκυρος ἡ χειροτονία.

ΑΓΙΟΣ ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Κατά τὰς ἐορτασίμους ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων, ἐμφανίζεται εἰς τό θεῖον προσκλήνιον, ὁ ἅγιος καί Πρωτομάρτυς Στέφανος καί ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας ποιεῖ τήν ἱεράν μνήμην του «ἐνδόξως» διότι ἐν τῇ ὑμνολογίᾳ τοῦ Πρωτομάρτυρος, εὐρίσκονται τό μεγαλύτερον μέρος τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, καί ὡς μεθέορτος πανήγυρις.

Ἐπειδή, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἄλλοι γράφοντες τὰ τῆς θείας πανηγύρεως τῶν Χριστουγέννων καί τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, παρακάλῳ αὐτούς οἱ ὅποιοι μέ ἀναγινώσκουν καί ἐντρυφοῦν, θεία βουλήσῃ, εἰς τὰ γραφόμενά μου νά μέ ἀφήσουν σήμερα ν' ἀναγράψω τινά διὰ τόν ἅγιον Στέφανον ὁ ὅποιος ἔχει τοιαύτην ὑψηλὴν θέσιν ἐν τῇ ὀρθόδοξῳ λατρείᾳ.

Ἀλλά διὰ νά πράξω οὕτως πρέπει νά ἐνισχυθῶ ἀπό τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων αἱ ὁποῖαι, ὡς γνωστόν, εἶναι γεγραμμένοι ἀπό τόν ἅγ. Λουκάν, τόν συνεργάτην τοῦ θεοῦ Παύλου καί ἑνός ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα, ὡς ἀναγράφεται ἐν τῷ Συναξαρίῳ μηνὸς Δεκεμβρίου, ἀλλὰ προτοῦ νά κάνω χρήσιν τῶν ὅσο ἀναγράφει ὁ θεὸς Λουκάς θέλω, ὡς παρειασκόμενος ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, νά ἐκφράσω τήν ταπεινὴν μου γνώμην καί νά διαλαλήσω, εἰς ὅλους τοὺς ἀναγνώστας ὅτι ὁ ἅγ. Στέφανος ἔχει ἰδιάζουσαν θέσιν ἐν τῇ χριστιανικῇ καρδίᾳ μου. Καί πῶς νά μήν ἔχει θέσιν ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Γράφων τὰ τῆς βιογραφίας του μένει ἐκστατικός ἐμπρὸς στήν θεία προσωπικότητα τοῦ ἁγ. Στεφάνου ἡ ὁποία εἶναι φωτόλουστος ἀπό τόν ἅγιον Πνεῦμα καί ὡς εἰς ἐκ τῶν ἐπτὰ διακόνων πού ἐξέλεξαν οἱ Ἀπόστολοι ἐν ταῖς ἀγάπαις τῆς ἐκκλησίας τῶν πρώτων ἐτῶν μετὰ τήν θεϊαν ἀνάστασιν.

Ἀσφαλῆστα ὁ ἅγιος Λουκάς πρό τῆς τεραστίας αὐτῆς μορφῆς ἀναφέρει τήν λέξιν «πλήρης πνεύματος ἁγίου». Καί ἄς ἀφήσωμεν τώρα τόν

Εὐαγγελιστὴν Λουκάν νά μᾶς γράψῃ οὕτω ἐν μεταφράσει:

«Ἐξετάσατε λοιπὸν προσεκτικὰ ἀδελφοί, καί ἐκλέξατε ἀπὸ σᾶς τοὺς ἰδίους ἐπτὰ ἄνδρας, οἱ ὅποιοι νά ἔχουν καλὴν ἀπὸ ὅλους μαρτυρίαν, γεμάτους ἀπὸ Ἁγίου Πνεύματος καί συνέσει, τοὺς ὁποίους θὰ ἐγκαταστήσωμεν διὰ νά διεξάγουν τὴν ἀναγκαίαν ταύτην ὑπηρεσίαν. Ἡμεῖς δὲ θὰ ἀφοσιωθῶμεν καί θὰ ἀσχοληθῶμεν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν προσευχὴν καί εἰς τὴν διακονίαν τοῦ κηρύγματος. Καί ἡ πρότασις αὐτὴ τῶν Ἀποστόλων ἐφάνη ἀρεστὴ εἰς ὁλόκληρον τὸ πλῆθος τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἐξέλεξαν τὸν Στέφανον, ἄνδρα γεμάτον ἀπὸ πίστιν εἰς τὸν Χριστόν καί ἀπὸ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί τὸν Φίλιππον καί τὸν Πρόχορον καί τὸν Νικάνορα καί τὸν Τίμωνα καί τὸν Παρμενᾶν καί τὸν Νικόλαον».

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἔχομεν νά προσθέσωμεν καί τό ἀκόλουθον τό ὁποῖον ἀναγράφεται ἐν τῷ Βιβλίῳ τῶν Πράξεων ὅτι λιθοβολούμενος ὁ Στέφανος ἀπὸ τοὺς ἐξαγριωθέντας Ἰουδαίους καί Σαδουκαίους παρεκάλεσε τὸν Ἰησοῦν Χριστόν νά μήν «στήσῃ αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν», καί ἔτσι καί ἐγένετο. Ἀλλά, ἐκεῖνο τό ὁποῖον θέλουμε νά ἐπισημάνουμε ἐπίσης εἶναι ὅτι τὰ ἐνδύματα τῶν λιθοβολούντων ἐφυλάσσοντο ἀπὸ τὸν νεανίαν Σαῦλον, ὁ ὅποιος μετέπειτα, ὡς γνωρίζετε, ἐγίνετο ὁ μαθητὴς πού ἐμαθήτευσε ὅλα τὰ Ἔθνη καί τοῦ ὁποίου ἀποστολικὸν ἔργον καθημερινῶς ἀναγινώσκουμεν καί βοηθοῦμεθα διὰ τὴν σωτηρίαν μας.

Κλείνοντας αὐτὴν τὴν μικρὰν γραφὴν ἃς εὐχρηθῶ καί ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος τῶν ἐλαχίστων εἰς ὅλον τό πλήρωμα τῆς θεοσωστού Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμίνας, ὅπως ὁ ἀνακλιθεὶς Κύριος ἐν τῇ Φάτνῃ μᾶς διαφυλάξῃ ὑγιεῖς ψυχὴν τε καί σῶματι ὁ δὲ ἐπὶ θύραις νέος χρόνος 1993 νά εἶναι μεστός ἔργων, ὅπως ὁ Κύριος μᾶς θέλει, καί νά λέγωμεν καί νά πράττωμεν.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ θεολόγος κ. Κων/νος Λαλαούνης, προϊστάμενος τοῦ Δικαστηρίου ἀνηλίκων Πειραιῶς καί φίλος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, γράφει:

«Ἄγιοι ἔσεσθε ὅτι ἐγὼ ἅγιος εἰμί»

Λευϊτικόν ια 44 ιθ 2 καί Κ 7

Εἶναι ἓνα θέμα πού δέν ἐνδιαφέρει τούς πολλούς. Λίγοι ἀσχολοῦνται. Μερικοί εἰρωνεύονται, μιλοῦν μέ περιφρόνηση.

Γιατί τόν «ἅγιο» τόν θεωροῦν ἀπόκοσμο, ἀνθρωπο πού ἀνήκει σέ ἄλλες περασμένες ἐποχές. Εἶναι μορφή τοῦ παρελθόντος, καί δέν ἔχει θέση στήν ἐποχή μας, ἀνάμεσά μας.

Τί εἶναι ὁ ἅγιος.

Εἶναι ὁ ἀνθρωπος ὁ ἀφοσιωμένος στόν Θεό. Ὁ ἀποχωρισμένος ἀπό τήν ἁμαρτία, ὁ ἀγαθός, ὁ δίκαιος, ὁ συνεπής, ὁ εἰλικρινής, ὁ στοργικός, ὁ ἀκέραιος.

Εἶναι ἓνας καλλιτέχνης πού διαμορφώνει μιά ζωντανή ψυχή.

Εἶναι αὐτός πού συνέλαβε τό ἰδεῶδες τῆς χριστιανικῆς ζωῆς καί κατόρθωσε νά τό πραγματοποιήσει στήν ἐντέλειά του.

Εἶναι μιά μεγαλοπρεπής δοξολογία πρὸς τόν Θεόν, στήν ἀγαθότητά Του, στήν εὐσπλαχνία Του, στήν ἀγάπη Του.

Εἶναι ἓνας ἀγωνιστής πού διαρκῶς ἀγωνίζεται. Σέ κάθε σταγόνα τοῦ ἰδρώτος του καί τοῦ αἵματός του βρίσκουμε τόν ἰδῶτα καί τό αἷμα τοῦ Κυρίου.

Στήν καρδιά του ἀναγνωρίζουμε τούς παλμούς τῆς θεϊκῆς καρδιάς.

Οἱ Ἄγιοι ἀναδείχθηκαν οἱ ἥρωες τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Εἶναι ὑποδείγματα ἀρετῆς, ἀγάπης, ἀγιότητος.

Γι ὅλα αὐτά τιμᾶμε τούς Ἄγίους.

Υἱήρξαν σπουδαῖοι ἀνθρωποι καί πρότυπα, τά ὁποῖα ὀφείλουμε νά ἀντιγράψουμε, νά μιμηθοῦμε. «Τιμὴ ἁγίου μίμηση αὐτοῦ».

Εἶναι ἁγίου μίμηση σέ μᾶς; ~

Οἱ Ἄγιοι τοῦ Θεοῦ ζοῦν καί μετὰ θάνατο, κυβερνοῦν τή ζωή μας, μᾶς ἐμπνέουν μέ τίς μορφές τους, μᾶς διδάσκουν, μᾶς συγκινοῦν μέ τή διδασκαλία τους καί τά κατορθώματά τους.

Οἱ Ἄγιοι εἶναι οἱ φίλοι μας, προσεύχονται καί μεσιτεύουν γιά μᾶς.

Ἡ ζωή τῶν Ἀγίων εἶναι ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ πού ἐπαναλαμβάνεται.

Ἡ ζωή τοῦ Κυρίου παρατείνεται μέ τούς Ἄγίους.

Ἡ ζωή τῶν Ἀγίων εἶναι οἱ εὐαγγελικές ἀλήθειες μεταφερόμενες στήν ζωή μας, μεταφρασμένες σέ ζωή. Συνεχίζεται ἐμπρακτά τό εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ.

Μᾶς εἰσάγουν στήν αἰωνιότητα.

Στήν ζωή τῶν Ἀγίων θά βρεῖ ὅσα χρειάζεται μιά πεινασμένη καί διψασμένη ψυχή.

Διψᾷ τῇ πίστι, τὴν ἀγάπη, τὴν ἀλήθεια, τὴν δικαιοσύνη, τὴν ἐλπίδα, τὴν πραότητα, τὴν ταπείνωση, μελέτησε προσεκτικά τὴν ζωή ἑνὸς Ἀγίου.

Εἶσαι σέ πειρασμό, θά σέ ὀπλίσουν μέ θάρρος.

Κινδυνεύεις θά σοῦ δώσουν τὴν πανοπλία τοῦ Θεοῦ.

Ὀλιγοπιστεῖς, θά σοῦ δείξουν τὴν ὁμολογία. Θά αἰσθανθεῖς δυνατότερος.

Οἱ Βίοι τῶν Ἀγίων δείχνουν δρόμους σωτηρίας, ἁγιασμῶν, θεώσεως. Δείχνουν ὅλους τούς τρόπους γιὰ τὴν κατανίκηση τῆς ἁμαρτίας. Δείχνουν πῶς νικάται ἡ θλίψη, τό πάθος. Πῶς γίνεται ὁ ἁμαρτωλός - δίκαιος, ὁ ἄπιστος - πιστός, ὁ ὑπερήφανος - ταπεινός, ὁ φιλάργυρος - ἐλεήμων, ὁ φθονερός - ἀνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Πῶς γίνεται ὁ ἱερεὺς - ἅγιος ἱερεὺς, ὁ ἐπιστήμων - ἅγιος ἐπιστήμων, ὁ γονεὺς - ἅγιος γονεὺς, ὁ δάσκαλος - ἅγιος δάσκαλος, ὁ ἔμπορος - ἅγιος ἔμπορος, ὁ πτωχός - ἅγιος πτωχός.

Τί εἶναι ἀγιότης.

Ἡ προσπάθεια νά ἔχεις τό ἴδιο φρόνημα μέ τόν Θεό. Ὁ ἅγιος ἀνθρωπος ἀγωνίζεται νά ἀποφεύγει κάθε γνωστὴ ἁμαρτία καί νά τηρεῖ κάθε γνωστὴ ἐντολή.

Ἀγωνίζεται νά ὁμοιάσει μέ τόν Χριστό.

Συμπεριφέρεται μέ πραότητα, μακροθυμία, διακριτικότητα, ὑπομονή.

Περνᾷ ζωή, μέ ἐγκράτεια καί αὐταπάρνηση.

Ζεῖ ζωή εὐσπλαχνίας καί ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Διακατέχεται ἀπὸ πνεῦμα φιλανθρωπίας καί εὐποιίας.

Διατηρεῖ καθαρότητα στήν καρδιά του.

Ἔχει τό φόβο τοῦ Θεοῦ.

Διακατέχεται ἀπὸ βαθεῖα ταπείνωση.

Γιατί εἶναι ἀναγκαῖα.

1. Εἶναι ἐντολή τοῦ Θεοῦ.

«Ἄγιοι ἔσεσθε ὅτι ἐγὼ ἅγιος εἰμί» Λευϊτικόν ια 44, ιθ 2 & 47.

«Ἀγιάσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου» Ἰωάν. ιζ 17 Ἀρχιερατικὴ προσευχὴ τοῦ Κυρίου.

«Κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον καί αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε, διότι γέγραπται ἅγιοι γίνεσθε ὅτι ἐγὼ ἅγιος εἰμί» Α' Πέτρου α 15-16 «Τοῦτο γάρ ἐστὶ θέλημα Θεοῦ, ὁ ἁγιασμός ἡμῶν» Α' Θεσσαλ. δ 3.

«Χωρὶς ἁγιασμοῦ οὐδεὶς ὄψεται τοῦ Κυρίου» Ἐβρ. ιβ' 14.

2. Γι αὐτό ἦλθε ὁ Χριστός στὴ γῆ, γιὰ νά μᾶς κάνει Ἄγίους, «μεταλαβεῖν τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ» Ἐβρ.

ιβ' 10. Ὁ Κύριος θέλει νά γεμίσει τοὺς οὐρανοὺς μέ' Ἁγίους.

3. Ἡ ἀπόδειξη ὅτι ἀγαπᾶμε εἰλικρινά τόν Κύριον χωρίς κρατούμενα, εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ ἁγιασμοῦ μας «ἐάν ἀγαπᾶτε μέ τās ἐντολās τās ἐμās τηρήσατε» Ἰωάν. ιδ' 15.

«Ἐάν τίς ἀγαπᾷ μέ τόν λόγον μου τηρήσει» Ἰωάν. ιδ' 23 «Ἵμεῖς φίλοι μου ἐστέ, ἐάν ποιῆτε ὅσα ἐγώ ἐντέλλομαι ὑμῖν» Ἰωάν. ιε' 24.

4. Ὅταν ἐξαγιαζόμαστε, γινόμαστε ἀληθινά παιδιά τοῦ Θεοῦ.

5. Βοηθᾶμε καί τοὺς ἄλλους νά ὁδηγηθοῦν στήν ἀγιότητα 6. Ἀπό τόν ἁγιασμό μας, ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία μας σ' αὐτή τή ζωή μέ τήν ἀπόκτηση πολλῶν πνευματικῶν δωρεῶν, ἀλλά καί ὑλικῶν.

7. Χωρίς τήν ἀγιότητα δέν θά ἀποκτήσουμε τόν οὐρανό, τήν αἰωνιότητα.

Μποροῦμε νά γίνουμε Ἁγιοί;

- Ἐάν θελήσουμε καί ἀποφασίσουμε.

- Χρειάζεται καθημερινός ἀγώνας, νέκρωση ἐπιθυμιῶν.

- Συνεχῆς ἀνάμνηση τοῦ Θεοῦ «μνημονευτέον Θεοῦ ἢ ἀναπνευστέον».

- Νά δίνουμε, νά ἀφιερώνουμε ὀρισμένο τακτό χρόνο στόν Θεόν.

- Καθημερινή πνευματική ἀνάγνωση ἐποικοδομητικῶν βιβλίων κυρίως ὁμως τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

- Τακτική παρακολούθηση τῶν ἀκολουθιῶν τῆς Ἐκκλησίας μας ἰδικά τῆς θείας λειτουργίας.

- Τακτική προσέλευση στά Ἀχραντα Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας.

- Καθοδήγηση πνευματικοῦ.

Ἐμπόδια.

1. Ὁ σύγχρονος εὐδαιμονισμός κάνει τοὺς ἀνθρώπους ἀδιάφορους στήν πίστη καί τήν πνευματική ζωή. Αὐτόν τόν εὐδαιμονισμό καθημερινά μεταδίδουν τά κανάλια τοῦ τύπου, ραδιοφώνου, τηλεοράσεως. Μᾶς σκοτώνουν κάθε ὑψηλό καί ἀνώτερο.

2. Οἱ ἀθεϊστικές καί ὑλιστικές ἰδεολογίες.

Δυστυχῶς μᾶς ἐπηρεάζουν γιατί ἔχουν συνδεθεῖ μέ διάφορα σχήματα φιλοσοφικά, γνωσιολογικά, πολιτιστικά, πολιτικά καί δέν διακρίνονται καθάρᾳ. Μᾶς προβάλλονται θεσμοί, τρόποι ζωῆς πού εἶναι ξένοι πρὸς τό ὀρθόδοξο ἥθος καί ζωή.

Ἐάν ὅλες οἱ ἐποχές εἶχαν ἀνάγκη ἁγίων ἀνθρώπων, ἡ σημερινή μας ἐποχή ἔχει μεγαλύτερη ἀνάγκη. Τό ἀπαιτεῖ.

Ἐχει ἐπιτακτική ἀνάγκη Ἁγίων γιά νά ἀνατραπεῖ τό κύμα τῆς κακίας καί τῆς διαφθοράς, τῆς ἀμαρτίας καί τῆς ἀνηθικότητος, γιά νά μήν καταστραφεῖ ὁ κόσμος.

Ἀνάγκη ἁγίων κληρικῶν

Ἡ ἐποχή μας διψᾷ τήν ἀλήθεια καί ἡ ἀλήθεια ὑπάρχει μόνο στήν Ἐκκλησία καί τήν ἀλήθεια, αὕτη θά τήν μεταδώσουν κυρίως οἱ κληρικοί.

Τό ράσο ἐξακολουθεῖ νά ἠλεκτρίζει. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι στερεωμένη μέσα στόν ἄνθρωπο. Χρειάζονται οἱ ἀγωγοί τῆς χάριτος, φλογεροί, ψυχωμένοι, πνευματέμφοροι, ἅγιοι κληρικοί.

Ἀνάγκη ἁγίων ἀρχόντων

Ἡ κοινωνία εἶναι ἓνα ὀργανωμένο σύνολο. Χρειάζεται τοὺς ἀρχοντάς της. Αὐτοί εἶναι οἱ φορεῖς τῆς ἐννοίας τῆς δικαιοσύνης καί τῆς πειθαρχίας.

Ὑψηλή καί βαριά ἡ διακονία τους.

Πρέπει νά εἶναι ἅγιοι καί αὐτοί. Γιά νά λειτουργεῖ κανονικά ὁ κρατικός μηχανισμός. Νά μήν ἀνέχονται τό κακόν, νά μήν καταπατεῖται τό δίκαιο, νά μήν συντρίβεται ἡ ἀλήθεια, νά τιμᾶται ἡ ἀρετή.

Ἀνάγκη ἁγίων ἐπιστημόνων.

Ὁ κόσμος περιμένει τοὺς μορφωμένους νά τόν ὁδηγήσουν στό καλό. Τοὺς θέλει νά εἶναι σημεῖα προσανατολισμοῦ, πυξίδες στήν πορεία του. Ἐνας κακός εἶναι πάντα ἐπικίνδυνος. Ἐνας ὅμως μορφωμένος κακός εἶναι καταστροφή. Κλονίζει συνειδήσεις μέ τό κύρος του, παρασύρει εὐκολα.

Μᾶς χρειάζονται εὐσεβεῖς ἐπιστήμονες, πού νά στηρίζουν τά κλονισμένα βήματα τῶν ἄλλων.

Πιστοί καί ἅγιοι ἐπιστήμονες εἶναι φῶς στό σκοτάδι, φάρος στά πέλαγα τῆς ζωῆς.

Ἀνάγκη ἁγίων παιδαγωγῶν

Παιδαγωγῶν πού νά ὁδηγήσουν σωστά τοὺς νέους.

Νά φιάξουν τήν αὐριανή κοινωνία, τοὺς σωστοὺς ἀνθρώπους.

Γιά νά φιάξουν ὁμως τοὺς ἄλλους πρέπει πρῶτα αὐτοί νά σταθοῦν ψηλά. Στό ὕψος τῆς ἀποστολῆς τους. Νά εἶναι φῶς πού φωτίζει, ἥλιος πού θερμαίνει.

Ἀνάγκη ἁγίων γονέων

Ἡ οἰκογένεια περνᾷ κρίση.

Ἡ κανδῆλα τῆς πίστεως τρεμοσβύνει.

Ταπεινά ἐλατήρια, μικρότητες καί ἡ ἀμαρτία κυριαρχοῦν κατὰ τό πλεῖστον στίς οἰκογενειακές σχέσεις. Λεῖπει ἡ ἀρετή, ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγιότης. Ὅλο τό οἰκοδόμημα τρίζει.

Ἡ ἀγωγή τῶν παιδιῶν χαλαρώνεται καί διαστρέφεται. Τά παιδιά γίνονται ἀνερμάτιστα, ἀσύδοτα, ἀχαλίνωτα χωρίς Θεόν.

Πιστά ἀντίγραφα τῶν γονέων.

Γι αὐτό χρειάζονται ἅγιοι γονεῖς, πού νά ἀνεβάσουν ψηλά τήν οἰκογένεια. Μακριά ἀπό τό σκοτάδι, μέσα στό φῶς καί τόν καθαρό ἀέρα.

Ἁγίους γονεῖς, οἰκοδόμους ἑνός νέου κόσμου.

Ἀνάγκη ἁγίων πολιτῶν

Ἁγίος σημαίνει ὁ ἀγαθός, ὁ δίκαιος, ὁ συνεπής, ὁ εἰλικρινής, ὁ στοργικός, ὁ ἀκέραιος.

Ἐχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἀγαθούς ἀνθρώπους, πού νά φωτίζουν σάν τόν ἥλιο, πού νά δροσίζουν σάν τήν πηγὴ, πού νά εὐωδιάζουν σάν τὸ λουλούδι.

Ἀπὸ δημιουργικούς πολίτες, πού νά προΐστανται σέ ἔργα πολιτισμοῦ, ἀγάπης.

Ἀπὸ ἀκέραιους εὐσυνείδητους.

Αὐτοὶ καὶ μόνο θά φιάξουν, μία σωστὴ κοινωνία, πού εἶναι ὁ βαθὺς πόνος καὶ ὁ μεγάλος πόθος ὅλων μας.

ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Μέσα στὴν ἀδιάκοπη ροὴ τοῦ χρόνου ἀδελφοί μου, κύλησε ἤδη καὶ ὁ χρόνος πού ἔφυγε. Καί μαζί του κύλησαν ἀνεκπλήρωτοι πόθοι μεγαλεπίβολα σχέδια, εὐχάριστοι ὁραματισμοί. Καί ἀκόμη κύλησαν πράξεις καὶ ἐνέργειές μας, συντονισμένες στὸν παλμό τῆς ψυχῆς μας, ἀνάλογα μέ τὰ βιώματά μας καὶ μέ τίς πίστεις μας.

Καί ὅλα αὐτά τώρα μέ τὰ ὁποῖα ζήσαμε κοντά - κοντά ἔγιναν ἤδη παρελθόν. Πέρασαν σὸ παρασκήνιο τῆς ἱστορίας μας ἄφησαν τὸν χώρο ἐλευθερο γιὰ νέους ὁραματισμούς, γιὰ νέες ἐπιδιώξεις. Ἡ ἡμερολογιακὴ ἀνακύκληση τοῦ χρόνου σημειώνει ἀναντίρρητα ἕνα σταθμὸ στὴ ζωὴ καὶ στὴν προσωπικὴ μας ἱστορία. Ὡστόσο ἔχει καὶ πνευματικὴ σημασία μέ ὑπαρξιακές διαστάσεις. Μᾶς φέρνει ἀντιμέτωπους μέ τὸ πελώριο πρόβλημα τῆς αἰωνιότητος στὸν ὁποῖα ἀνήκομεν μέ τὴν ἀθάνατη ψυχὴ μας. Γιατί ἐνῶ τὸ μῆκος τῆς ἐπίγειας παρουσίας μας εἶναι προσδιορισμένο καὶ σταθερό, ἡ αἰωνιότητα, καθὼς βρίσκεται πέρα ἀπὸ τὸν Χρόνο λούζει ὅλη μας τὴν ὑπαρξὴ καὶ ἀνταποκρίνεται στὴν πρὸς βαθεῖά νοσταλγία μας.

Σήμερα ἀδελφοί ἐπειδὴ ἡ εἰκόνα τῆς αἰωνιότητος ἔμεινε γιὰ πολλοὺς λησμονημένη φθάσαμε σὲ σημεῖο ἀπροχώρητο καὶ περιορίσαμε στὴ γῆ τὰ ἐνδιαφέροντά μας κάνοντας τὴ ζωὴ μας ἕνα κλειστὸ κύκλωμα μιᾶς πάγιας Βιολογικῆς διαδικασίας.

Ὡστόσο ἡ ζωὴ μας ἔχει ὀρίζοντες, ἔχει μεγαλεῖο, ἔχει δυναμισμό πού μόνο ἡ ἐννοία τῆς αἰωνιότητος μπορεῖ νά ἐγγυηθεῖ. Ἡ θύμιση τῆς αἰωνιότητος στὴ ζωὴ μας δέν εἶναι παράγοντας ἀποδυναμώσεώς μας, οὔτε σύμπτωμα ἡττοπάθειας.

Ἀντιθέτως εἶναι ζωντανὴ παρουσία τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ μέσα μας καὶ δυνατό στήριγμα στίς προσπάθειές μας γιὰ ἐπιβίωση καὶ γιὰ δημιουργία. Ὅταν μάθουμε νά εὐθυγραμμίζουμε τίς ἐπιθυμίες καὶ τὰ σχέδιά μας μέ τὸ γνῶμονα τῆς αἰωνιότητος,

Ἀνάγκη λοιπὸν νά αὐξηθεῖ ἡ παράταξη τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ, πού θά ἀντιδράσουν σὸ ρεῦμα τῆς κακίας, τῆς ἁμαρτίας καὶ θά δημιουργήσουν ἕνα νέο κόσμο ἀρετῆς, ἀγάπης καὶ ὁμορφιάς.

Κάθε ἅγιος εἶναι μιὰ καινούργια σελίδα τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἁγίος ἄνθρωπος μᾶς χρειάζεται σήμερα.

Αὐτὸς πού δέν παρασύρεται ἀπὸ τὰ διάφορα ρεύματα καὶ θά σηκώνει τὸ σταυρὸ τῆς ἀλήθειας καὶ θά προχωρεῖ σὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ.

Τότε ὁ κόσμος θά κερδίσει τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη. Τότε θά γίνη ἡ γῆ μέ συγχρόνους ἁγίους.

Ἕνα κομμάτι τοῦ παραδείσου.

Κ. Λάσκωσ

τότε θά βροῦμε ἀληθινὰ τὸν ἑαυτὸν μας καὶ θά πολιτευθοῦμε σάν ὁλοκληρωμένοι χαρακτήρες καὶ σάν πνευματικὲς ὀντότητες.

Μπήκαμε ἀδελφοί μέ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ στὸν νέον ἐνιαυτὸν τῆς χρηστότητας τοῦ Κυρίου. Ἕνας ἀκόμα χρόνος ἀνήκει πιά εἰς τὸ παρελθόν στὴν αἰωνιότητα. Νά ξανάρθει ὁ χρόνος πού πέρασε δέν εἶναι δυνατόν. Χάθηκε γιὰ πάντα. Ρίχτηκε χωρὶς ἐπιστροφή στὸν ὠκεανὸ τοῦ παρελθόντος. Καὶ παρέσυρε ἐκεῖ μαζί του τόσες καὶ τόσες εὐκαιρίες, τίς ὁποῖες ἴσως δέν ἐκμεταλλευτήκαμε ὅπως ἔπρεπε. Εἶναι πραγματικά πολὺ μεγάλη ἡ ἀξία τοῦ χρόνου. Τὸ μεγαλύτερο ἀγαθὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ἀγαθὸ πού ἂν τὸ χρησιμοποιήσουμε σωστά, θά ἐξαγοράσουμε τὴν αἰωνιότητα. Ἀλλ' ἂν δέν τὸ προσέξουμε θά γίνη ὁ ἀδυσώπητος κατήγορός μας. Κι ὅμως, τὸ ἀγαθὸ πού τὸ διακρίνει ἡ ἀδιάκοπη ροὴ εἶναι τόσο φευγαλέο.

Ἄν χάσουμε προσωρινὰ τὴν ὑγεία μας, εἶναι δυνατόν νά τὴν ἀποκτήσουμε καὶ πάλι. «Χρήματα ἐάν ἀπωλέσωμεν» λέει ὁ Μέγας Βασίλειος, δυνάμεθα καὶ αὐθις αὐτὰ ἐπιλαβέσθαι. Καὶρόν δέ ἐάν ἀπωλέσωμεν, ἀλλ' εὐρεῖν οὐ δυνάμεθα.

Ἀπ' αὐτὸ προκύπτει ἡ τεράστια ἀξία τοῦ χρόνου. Τὸ μέλλον εἶναι πάντοτε ἀβέβαιο. Τὸ παρελθόν δέν ἐπανέρχεται. Ἡ ἀπώλεια τοῦ χρόνου εἶναι ἀπώλεια τῆς ζωῆς. Ὁ φονεύων τὸν χρόνον φονεύει παρῶν καὶ μέλλουσιν ζωὴν ἔλεγε ἕνας μεγάλος φιλόσοφος. Ἡ σπατάλη τοῦ χρόνου εἶναι πραγματικὰ ἐγκλημα. Κι ὅπως πάλι ἕνας μεγάλος φιλόσοφος ἔλεγε, αὐτὸς πού σπαταλᾷ τὸν χρόνον δέν ἔχει γνωρίσει τὴν ἀξία τῆς ζωῆς. Εἶναι ἄνθρωπος ἀφιλοσόφητος, ἐπιπόλαιος καὶ ρηχός. Ὁ χρόνος τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς εἶναι τόσο σύντομος, πού ὁποῖος τὸν σπαταλᾷ τὸν κάνει ἀκόμα συντομώτερο ἔλεγε ὁ μεγάλος Ντοστογιέφσκυ. Ὁ Μεγάλος Ἀπόστολος μας ὁ Ἀπόστολος Παῦλος βροντοφωνεῖ.

«Βλέπετε πώς ακριβώς περιπατείτε μή ως άσσοφοι άλλ ως σοφοί έξαγοραζόμενοι τόν καιρόν. Κι άλλου «Ως καιρόν έχομεν εργαζόμεθα τό αγαθόν πρός πάντας «καί πάλιν «Ίδού νύν καιρός εύπρόσδεκτος ίδου νύν ήμέρα σωτηρίας». Ό δέ άπόστολος Πέτρος τονίζει.

«Έν φόβω τόν τής παροικίας ύμών χρόνον άναστράφητε και μηκέτι ανθρώπων επιθυμίας, αλλά θελήματι Θεού τόν επίλοιπον έν σαρκί βιώσαι χρόνον».

Τό νέο έτος άδελφοί πού άνοίγεται μπροστά μας, είναι μιά εύκαιρία σκέψεων προγραμμάτων σχεδίων και αποφάσεων. Ζούμε σέ μιά κοσμογονική, αλλά συγχρόνως συγκλονιστική εποχή. Σέ μιά εποχή συνεχών έναλλαγών κοινωνικών μεταρρυθμίσεων και άναστατώσεων. Ή μηχανοκρατία κι ό τεχνικός πολιτισμός τών ήμερών μας διατρέχουμε τόν κίνδυνο νά γίνουν ό πνευματικός μας τάφος. Ό πνευματικός όρίζοντας τής πολιτισμένης εποχής μας δέν είναι διαυγής, μάλλον δέ σκοτεινιάζει και μάλιστα όλο και περισσότερο. Πνευματικές άξίες πού έξέθρεψαν τούς παλαιότερους σήμερα παραθεωρούνται επικίνδυνα. Ή μανία τής ύλης αντικατέστησε εύγενή ιδανικά του παρελθόντος. Ή υπέρμετρη άνάπτυξη ύλικών και οικονομικών περιοχών του πολιτισμού, συνιστά τήν πολιτιστική κρίση τών καιρών μας πού άναγνωρίζεται πλέον κοινώς. Είναι γεγονός άδελφοί άναντίρρητο ότι ή υποβάθμιση τής πνευματικότητας τής εποχής μας όφείλεται αποκλιστικά και μόνο στην άπουσία του Χριστού άπ' τίς καρδιές πολλών.

Τό νά επαναπαυόμαστε μέ τή σκέψη ότι όλα πηγαινούν καλά χωρίς Χριστό, αυτό είναι φυγή άπ τήν πραγματικότητα.

Και τό νά διστάζουμε νά επισημάνουμε τίς παραλήψεις μας του κακού έαυτού μας, άποτελεί έκ μέρους μας άπουσία συναισθήσεως τών υποχρεώσεων μας και έλλειψη ειλικρινείας. Τό κύλισμα του χρόνου μας δίνει σπουδαία εύκαιρία νά δούμε τήν πραγματικότητα, νά έμβαθύνουμε στο μυστήριο πού λέγεται ανθρώπινη ζωή και νά κάνουμε μιά προσπάθεια νά έξιχνιάσουμε τό σκοπό για τόν όποιο ζούμε. Ή άδιάκοπη ροή του χρόνου μας έξαναγκάζει σέ προσγείωση πρός τήν ώμή πραγματικότητα. Άς άντηχούν στα αυτιά μας λοιπόν έντονότερα τίς μέρες αυτές πού είναι ή άρχή του νέου έτους, τά λόγια του Κυρίου «Τί γάρ ώφελήσει άνθρωπον εάν κερδήση τόν κόσμον όλον και ζημειωθή τήν ψυχήν αυτού».

Ή ζωή μας έδω στη γή είναι ένας δρόμος πάνω στον όποιο τρέχουμε μέ ρυθμό γοργό. Τό μήκος αυτού του δρόμου μας είναι άγνωστο. Πόσο θα διαρκέσει ή όδοιπορία δέν γνωρίζουμε.

Κάποιος πάνω στο γραφείο του είχε ένα γρανίτη στον όποιο είχε χαραχθεί ή λέξη «σήμερα». Αυτό

τό σήμερα πρέπει νά κερδηθεί σκεφτόταν. Τό σήμερα κι έμεις έχουμε στα χέρια μας. Αυτό πρέπει νά προσέξουμε νά μη χάσουμε. Όπως οι χρυσοχόοι χρησιμοποιούν τά ψήγματα του χρυσοϋ, άπ' τό άθροισμα τών όποιών δημιουργούν όλόκληρες περιουσίες, έτσι κι έμεις χρησιμοποιώντας καλά τίς στιγμές του χρόνου, μπορούμε νά κάνουμε έργα δημιουργικά και πλουσίους πνευματικούς θησαυρούς.

Ή ιστορία έχει νά μας παρουσιάσει πολλές έκλεκτές μορφές πού μεγαλούργησαν επειδή άξιοποίησαν τό χρόνο τής ζωής τους. Παράδειγμα μεγάλο οι Άγιοι τής Εκκλησίας μας, πού ζούν πλέον τήν αιωνιότητα και γράφτηκαν στο πάνθεο τών άθανάτων. Νέον έτος άδελφοί. Καρπός τής άδιάκοπης ροής του χρόνου. Του χρόνου πού κυλάει σαν τό ρεύμα του ποταμού χωρίς άνάπαυλα. Δίχως τήν παραμικρή καθυστέρηση ή διακοπή. Τρέχει συνέχεια και σέ κάθε κύλισμα συντομεύει τό χρόνο μας, μικραίνει τίς μέρες μας, συντομεύει τό ταξίδι μας πάνω στη γή. Άδελφοί έχομεν ανάγκη μεγάλη και υποχρέωση, για τό νέον έτος ιδιαίτερα για ένα κοπιώδες και ύψηλόν έργον ποϊον είναι. Νά πλησιάσωμεν όσο τό δυνατόν εις τόν Χριστόν μας. Άνάγκη πνευματικού ένθουσιασμού και άνανέωση τών αποφάσεων όπως επίσης πίστιν εις τόν Κύριον, ό όποιος δέν είναι μόνον άγωνοθέτης αλλά και χαριτοδότης, διά νά γίνη κάποτε και στεφανοδότης εις τήν Βασιλείαν του τήν ούράνιον μέ τήν όποιαν θα άμείψη τόν πιστόν του, πού άγωνίστηκε νά γίνη όμοίωμα του Κυρίου του. Ίδού άδελφέ μου, τό Μεγάλο Έργο μας, τό όποϊον καλούμεθα νά έπιτελέσωμεν κι έφέτος και κάθε χρόνο τής ζωής μας.

Άς προγραμματίσωμεν μέ ακρίβειαν ως πρώτον κύριον μεταξύ τών άλλων επί μέρους έργων μας.

Κι άς έπιτελέσωμεν διά μέσου τών καθημερινών έργων μας μέ σταθερότητα και αποφασιστικότητα παρά τίς δυσμενείς έξωτερικές συνθήκες, μέ άνάλογον ένθουσιασμόν.

Αφορώντες εις τόν τής πίστεως Άρχηγόν και τελειωτήν Ίησουν, τόν Αυτρωτήν και Σωτήρα μας.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΑΡΚΑΣ

ΕΚΔΗΜΙΑΙ

Ή Φ.Ο. αισθάνεται βαθυτάτην λύπην διά τήν έκδημιάν τής σεβαστής Γεροντίσης Χριστονούμφης της Ί. Μονής Αγ. Άρτεμίου Κορυθαλλού. Ήπειδή συμβαίνει ό γράφων νά γνωρίζει αυτήν από ικανού χρόνου ως μοναχήν πλησίον τής Μακαριστής Γεροντίσης Μακρίνης και του ιερομονάχου Άρτεμίου του Ήεροποταμινού τά όλίγα τά όποια γράφονται δι αυτήν είναι έμπλεα πόνου τής καρδιάς του διότι ή μεταστάσα ήτο τύπος και ύπογραμμός καλωσύνης και αγάπης δι όλους πού τήν έπλησίαζαν. Τό γεγονός τής επί μακροϋ χρόνου άσθενείας της, τήν εκάθερε από κάθε τυχόν ανθρώπινην άδυναμίαν και ως γνωρίζομεν έκ προσωπικής πείρας πολλοί οι γνωρίσαντες αυτήν δέονται πρός τόν Πανάγαθον Θεόν όπως τάξη αυτήν έν χώρα ζώντων.

Εις τό προσεχές φύλλον ως έμάθαμεν πιθανώς θα δημοσιεύσωμεν και φωτογραφίαν τής έκδημιάσης.